

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 200

12 TRANG 25 TỶ

TUẦN LỄ TỪ 27-02

ĐẾN 03-2-1972

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÓNG NÓI : 93801

Wasom
DS 531
C 74 + 7

SAU BỌN CHÀ CẦN THẮNG TAY VỚI TÂY THỰC DÂN

Ngay sau khi Thủ tướng cái cà ry cay đi khách với BV, Con Ong là một trong những cơ quan ngôn luận đầu tiên lên tiếng yêu cầu phải có biện pháp thực tế với bọn Chà ở VN, như phải trút hữu bất động sản của Chà ở VN, để hữu sản hóa cho dân thuê mượn v.v.

Trong khi những đòi hỏi của dư luận đối với bọn Chà đang được xúc tiến, thì bọn Tây thực dân lại vừa chơi VNCH một đòn đau điếng. Đó là vụ Tây cho CS mượn cung điện Versailles để họp hội nghị đã kích VNCH, làm lợi cho phía Cộng.

Nếu thái độ thiên Cộng của Ấn chỉ có tính cách gián tiếp trên bình diện ngoại giao, thì ngược lại, bọn Tây thực dân đã trực tiếp làm hậu thuẫn cho CS chống lại VNCH.

Dù chỉ là một quốc gia thường có liên lạc ngoại giao với VNCH, đang lẽ nước Pháp không nên cho CS mượn điện Versailles để chơi xấu VNCH. Đàng này, hòa đàm và VN đã và đang diễn ra trên đất Pháp từ ba năm nay, đáng lẽ Pháp phải giữ thái độ tuyệt đối vô tư. Thế mà Pháp đã cho CS mượn điện Versailles họp

hội nghị chống VNCH, đó là thái độ thù địch không thể tha thứ. Thử hỏi, ví dụ vào thời Đệ nhị thế chiến, đang có hòa đàm Pháp Đức tại Saigon, mà VN cho mượn điện Thái Hòa để phía quân Đức họp hội nghị chống Pháp, thì Pháp có chấp nhận được không?

Do đó, trước thái độ thù nghịch mới của Pháp VNCH cần phải có biện pháp thích ứng, không thể biết điều mãi với bọn không biết điều, không thể nhượng nhịn mãi bọn thực dân ngoan cố.

Con Ong đòi hỏi :
— Rút phái đoàn VNCH

tham dự hòa đàm về.
— Đề nghị chuyển hòa đàm Paris tới một địa điểm khác, trên một quốc gia có thái độ thực sự vô tư.

Quốc hữu hóa các bất động sản của Pháp tại VN. Pháp cũng như Ấn, từ trước tới nay đã có nhiều thái độ xấu đối với VN, nhưng VNCH vẫn cứ như ng nhin mãi, thành ra những kẻ chơi xấu vẫn lán tới hoài.

Nếu quả thật nước ta đang thắng lợi về mọi mặt như TT Thiệu vẫn nói, thì đã đến lúc ta không thể chịu nhục, chịu thiệt được nữa.

CO

Cách mạng ngu dân

Báo chí trong nước làm cảnh khốn đốn. Sau mùa báo nạn với 3 ngày đình bản của báo ngày, kèm theo mấy triệu chữ chống đối chằng ngang các báo quán, các báo chí còn nước tăng giá bán. Một tờ báo ngày 8 trang leo từ 15 ti lên 25 ti. Mãi lực giảm sút trông thấy! Có báo tụt một lúc tới trên 30 0%. Một số báo vốn sống tầm gửi vào bông giấy, không kham n đi giá giấy cắt cò, chết không kèn không trống. Một số đồng báo khác sống một cách eo uột, sống giờ chết giờ. Cho nên tình cảnh các thợ viết trong mấy ngày năm hết tết đến cũng rất thê thảm. Một số làm cảnh thất nghiệp vì báo đóng cửa hay rút trang. Số còn lại sống cho qua ngày.

Việc nhà nước bắt chẹt các độc giả sách báo ngoại quốc, mà thành phần SVHS chiếm một tỷ lệ quan trọng, là nhầm. Với các điều kiện học tập thiếu sách, thiếu thầy như hiện nay, những người «tở quốc mong cho mai sau» phải tự đi kiếm sách học thêm, đa số là sách ngoại ngữ. Các sách giáo khoa nhập cảng này cũng chịu chung số phận với những sa sỉ phẩm như phấn, như hương, chịu hồi xuất cắt cò 400 tiền một đôn. Mua một cuốn sách học bây giờ bằng mua tới ba bốn cuốn sách trước cách mạng mùa thu!

Đây rõ là một chuyện tếu cả ng ngồng. Vì các SV du học, đa số thuộc thành phần con ông cháu cha giàu có, phải phải được nhà nước thiên vị ra mặt, cho tiếp tục hưởng hồi xuất 118 đồng một đôn trong khi những SVHS không có may mắn đi ngoại quốc trốn lính thì bị đẩy ai bắt kiện cứ môn ăn tinh thần vì với giá cắt cò mớ hòng như rứa, con em giới có đồng lương cố định làm sao mà mua nổi.

Cho nên bọn Con Ong ủng hộ đề nghị kh liệt tôn của các phụ huynh SVHS yêu cầu nhà nước lấy 120 trong số 6 tỷ dành cho SV du học để tài trợ sách báo nhập cảng.

Cả mấy chục ngàn SV trong nước chỉ xin nhà nước mua mớ cho 120 đặc ân cho một triệu số vài ngàn SV du học. Nếu việc mở mang dân trí của ta thiệt nhằm vào số đồng, thiệt tưởng nhà nước không nên ngoảnh mặt làm ngơ.

Các ông nghị, các DB, sao không thấy các ông vén miệng kêu gọi nhà nước nên kể lời này nỉ rất có chính nghĩa của các phụ huynh học sinh nhà nghèo?

Cây mùa xuân của lính

Giữa lúc trời Saigon trở lạnh, lạnh như những ngày lập đông ngoài Bắc, Tổng cục Chiến tranh Chính trị bày la liệt nơi các ngã đường đông người những cây đào già, và treo lơ lửng những câu đối đỏ, nội dung kêu gọi lòng hậu phương nhớ đến những chiến sĩ tiền đồn trong dịp Xuân về.

Chiến tranh có thể khiến tình người trở nên chai đá,

nhưng truyền thống tốt đẹp nhớ ơn chiến sĩ vẫn không bị mai một. Những dòng nhạc Phạm Duy: Nào ai vui thú gia đình, gửi cho chiến sĩ chút tình nhớ thương... không hề bị thời gian đào thải.

Cây mùa xuân diễn ra dưới thiên hình vạn trạng. Nhộn nhịp thì hội chợ, đại hội nhạc trẻ, những đêm văn nghệ phòng trà... Nhưng không thiếu gì những hình thức tuy lặng lẽ hơn nhiều, nhưng vẫn diễn tả được đầy đủ mối tình hậu phương? từng toán nhỏ các em học sinh tủa khắp phố phường Saigon gắn huy hiệu quyền góp, những em học sinh nhin quà hưởng ứng chiến dịch « 10 ti ».

Báo chí cũng hưởng ứng không kém phần tích cực vào Cây mùa xuân chiến sĩ. Tết này, dư luận đồn đãi về những trận đánh lớn, cỡ tổng công kích Mậu Thân đẫm máu năm nào, biết đâu các chiến sĩ sẽ ăn một cái tết khổ cực, gian nan... cho nên nếu cây mùa Xuân chiến sĩ có đạt được kết quả cụ thể để các chiến sĩ ăn tết sớm, hầu gồng lại một tết Quang Trung cũng là điều đáng cổ vũ lắm thay! Đóng góp tích cực nhất của báo chí là vận động dư luận. Cũng có một vài đồng nghiệp có điều kiện tự đứng ra tổ chức các đêm văn nghệ giúp quý Cây mùa xuân chiến sĩ.

Bọn Con Ong, các năm trước đều có hợp tác với các văn nghệ sĩ đứng ra tổ chức các đêm văn nghệ, bán đấu giá v.v., giúp Cây mùa Xuân chiến sĩ. Năm nay, gặp thời buổi lao đao vì giá giấy, dầu tắt mặt tối lo cho tờ báo mãi mãi là người bạn tri kỷ của bốn phương nên xin mượn cột báo này, không những nói lên tình thâm thiết giữa nhà báo và chiến sĩ, mà còn kêu gọi bạn đọc, tùy theo phương tiện và hoàn cảnh, nghĩ đến chiến sĩ tiền đồn đang lận lộn nơi đèo heo hút gió, nơi biên giới xa xôi, đang hành động cụ thể.

Được như vậy, có lẽ các chiến sĩ cũng mát lòng hả dạ, không đến nỗi sốt sa mỗi khi so sánh cuộc sống phê phỡn tại thành phố với cuộc sống gian lao, khổ cực, ngày đêm đối đầu với mũi tên hòn đạn nơi tiền đồn.

Mong lắm thay...

đàn anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp

LỤC XI

KIỂM SOÁT TRUYỀN THÔNG HỌC ĐƯỜNG I

Dan điều Lê tấn Trang, Tổng thư ký khối Dân Quyền vừa gửi một văn thư lên ông Tổng Trưởng Nội Vụ tố cáo một đảng Thái tá Quận trưởng quận Bình Đại (Kiến Hòa) tên là Nguyễn kim Thành đã giở trò ma cà chớp mi li 5 cô giáo.

Cứ theo lời ông Trang thì vào đêm 4-1, đảng phụ mẫu chi dân này đã cùng đi với 2 binh sĩ đến xã Tân Phú Trung, rồi yêu cầu ông xã trưởng tổ chức một châu đóp hít bựa tại một nhà có 5 cô giáo trẻ đẹp đang ở trọ. Sau khi nhậu đã đời, cái đảng mặt mo, mặt mọt ấy bèn giở trò lôi cò 5 cô ra để thảo luận về vấn đề giáo dục. Thấy rằng thảo luận về giáo dục mi li một đũa về giáo dục, 5 cô hãi quá phải xin cáo lỗi rồi chui vô mùng đắp chăn trùm kín mít.

Nhưng đảng quận trưởng đâu có chịu buông tha, sai thuộc hạ tắt đèn cái rụp rồi xục xạo từng mùng của các cô, coi như đó là một bồn phạn cao đẹp của chính quyền địa phương trong công cuộc kiểm soát truyền thông học đường.

Các cô la oai oái và bỏ chạy tẩu loạn. Cũng may mà cái vụ kiểm soát này chưa có đến nỗi tích cực cho lắm nên không có cô nào bị xâm phạm tiết hạnh.

Cái năm con Heo này, giới Godautre bị sao Quả Tạ chiều mệnh. Toàn là gặp chuyện xui xẻo. Từ những vụ đám đá học máu mồm thầy giáo, đến những vụ giở trái na ra dọa Hiệu trưởng, tiếp đến vụ mấy cô giáo bị dọa bề hội đồng ở Bình Tuy và mới đây một ông giám thị lại bị ăn tát xiếc, nay lại đến lượt 5 cô bị lật mùng mền trong lúc đêm hôm tăm tối, người ta thấy rằng đã đến lúc các nhà giáo bắt kể nam nữ cần nên đi học võ Tàu.

Phải có võ Tàu mới có thể đi dạy học được.

NÈN MÃI DÂM MUÔN NĂM I

Trong chương trình «Người dân muốn khỏe trên Ti vi ngày vừa qua, quan năm Trần văn Lâm đã đi một đường trình diễn vô cùng ngoạn mục bằng cách đưa hai bố già và một bố trẻ ra thuyết giảng về vấn đề mãi dâm.

Hai bố già: linh mục Nguyễn Hoàng Yến, chủ tịch hội Bảo vệ luân lý và cụ Nguyễn duy Quyền, chủ tịch Hội Khổng Học, còn bố trẻ là Thượng tọa Pháp Siêu. Tự chung cả ba bố này đều là những người hết sức mù tịt về cái địa hạt khí giới thô tá i. Cái đó là cái chắc. Vì không nhớ một ông cha, một ông sư sập tu thành chính quả, và một cụ già via khú đế, vốn giòng cửa Khổng sân Trình lại là những người rất am hiểu về vấn đề mãi dâm thì bộ đất nước này loạn to à?

Đưa những người mù tịt về vấn đề mãi dâm để nói chuyện, hay thảo luận về mãi dâm kể ra cái người điều khiển chương trình «Người dân muốn khỏe» quả là có đầu óc hải hươc. Một là thế, hai là muốn thử xem, các vị chân tu kia, lòng còn nặng nợ mí trần a không?

Thoạt đầu người ta tưởng rằng, buổi thảo luận sẽ lu xiu, sẽ tẻ ngợ, sẽ ngắt đầu hiu gió lửa, hoặc sẽ sặc mùi đạo đức như khuyển các nam nữ thanh niên sẽ đi tu hú hết để thành ni cô hay bà sờ để thành cha cô hay sư ông suốt ngày tụng kinh gõ mõ, lẩn tránh hạt, vậy mà không ngờ cả bố già lẫn bố trẻ đều phát thanh rùm rụp, nói về vấn đề mãi dâm như mây bay gió cuốn.

Ông con cháu cụ Khổng thì giờ điền cổ ra mà nói rằng, cách đây 3000 năm, nhà nước Tàu dưới thời đại Quân Trọng cũng đã cho phép mở các nhà thanh lâu rồi. Mở thanh lâu để giải quyết nạn trai thiếu gái thừa và đề ỹnh thuế.

Ông cha cũng tán thành ra rít.

Riêng có ông sư là nói hăng tiết vịt nhất.

Ông sư biểu rằng thì là vấn đề mãi dâm đã có trong quần chúng vì sự đòi hỏi xác thịt của tuổi thanh niên. Vậy chính quyền cũng như quần chúng phải nghiên cứu sao cho hợp vệ sinh trong sự mãi dâm cũng như tổ chức, chẳng những ích lợi mà người thanh niên mới điều hòa được cơ thể. Cũng như trong quân đội, nếu cơ thể không được điều hòa thì sự tranh đấu cũng có phần nào yếu kém. Vì vậy theo khoa học mà nói thì việc mãi dâm cần thiết, nhưng mãi dâm phải hợp vệ sinh.

Nghe những lời thuyết giảng về mãi dâm rất đáng đồng tiền bát gạo của Thượng tọa Pháp Siêu, tất cả tại C.O đều phục lăn. Thì ra bấy lâu nay, tại Con Ong đưa nào cũng óm o gây môn trông như bộ xương khô Thảo Nam Sơn, chính vì cơ thể không được điều hòa. Và cơ thể không được điều hòa nguyên do là vì đêch có tiền đi xuống Ngã Ba Chú Ía.

Căn cứ vào lời giáo huấn của Thượng tọa, từ nay trở đi, tại Con Ong sẽ «Mỗi nhật dâm nhất độ» xem sao. Nhưng mà đào đâu ra tiền mi được chứ.

Bi giờ, theo giá thị trường, ba ngàn một phas đầy các bố trẻ bố già à.

Trong ba bố, có bố nào khoái cái sự đi kiểm soát về vấn đề mãi dâm, tại chúng con sẽ xung phong dẫn đi.

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠI

Gần đây, vụ tranh đấu về giấy báo bỗng dựng xep lên, hai toán Xé Lê và Sếp Tiệm buồn tình rủ nhau đi đui hí. Hai toán khác vô thay tự xưng là "Bốn Cỏ" và "Thông Cáo". Muốn biết tại sao họ lấy tên như vậy, xin quý vị hãy theo dõi những ý kiến của họ trong cuộc đố chơi.

VÔ CHIẾN KHU D ĐI ĐÊM ?

HỎI : Đố biết tại sao Đức Dzua bỗng dựng tuyên bố sẵn sàng "đi đêm" dù có phải vô chiến khu D cũng đi như thường ?

VONG NGOẠI : Lúc này thiên hạ họ "đi đêm" không à ! Ngay các đàn anh Cờ Huệ cũng nhờ "đi đêm" mà ăn nên làm ra, nở mặt nở mày với bà con lũng nước. Vậy thì tội gì mình không đi đêm cho nó vui !

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Nói là một chuyện làm là một chuyện. Cho ăn kẹo, anh Luật sư theo mí lị mụ Thị Biêng cũng chẳng dám dứt đầu vô chiến khu D để mà "đi đêm".

BỐN CỎ : Phải đi chứ ! Chiến tranh đã An-nam hóa, thì đi đêm cũng phải An nam hóa luôn mới là đúng sách của Đại Đế chứ ! Để các đàn anh hết ỳnh lộn lại đi đêm thay cho mình mãi, coi sao tiện ?

THÔNG CÁO : Có gì là lạ ? Đi ban ngày ở Ba Lê mấy năm rồi chẳng tới đâu thì phải kiếm cách "đi đêm". Mình đã lên tiếng kêu gọi là xong rồi, đố phương họ phải nghe theo chứ !

BAN GIÁM KHẢO : Chỉ vụ "đi đêm" này thì chắc là không ai rành hơn toán Bốn Cỏ : 5 điểm cho toán này !

ĐI ĐÊM VÀ KHÔNG KHÔNG ?

HỎI : Giả tí cuộc "đi đêm" xảy ra thật, liệu bài ca "Không ! không ! không !" có còn thịnh hành nữa hay thời ?

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Đi đêm hay đi ngày thì cũng cứ phải "Không ! Không !". Hát khác đi là Giặc Cờ Đỏ nhào lên chiếm sân khấu cái một. Đừng có đại mà dớn mặt Từ Thần !

BỐN CỎ : Đức Dzua đã phán rằng "Không ! Không !" chỉ là bài ca ban ngày, ...

THÔNG CÁO : Chuyện gì cũng phải có giấy trắng mực đen mới tin được. Cái món "Bốn Cỏ" ấy của Đức Dzua chẳng qua chỉ cốt để dụ khị cho bên kia chịu "đi đêm" với mình, khi họ đi rồi, mình lại "bốn không" mấy hồi !

BAN GIÁM KHẢO : Hay quá ta. Toán Thông Cáo coi vậy mà thông suốt chính sách của Đức Dzua quá xá : 5 điểm !

PHÚ LÃNG SA CHƠI KHÂM TA ?

HỎI : Mấy anh Phú lãng Sa chơi khâm An nam Cộng Huê chúng ta bằng cách cho phe Mỹ Đố hội học kêu rêu Hoa Bình ngay tại Vẹc-Xây. Bi giờ ta phải làm sao hè ?

VONG NGOẠI : Chuyện này hơi rắc rối, có lẽ nên cho người sang Hoa thịnh Đồn thăm dò xem sao. Ngộ nhớ đây chính là mưu của các đàn anh Cờ Huệ bày cho các sừ Phú lãng Sa, mình không biết là vỡ nợ.

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Chẳng phải hễ ban gì sốt. Mấy anh Phú lãng Sa ăn phải đầu mụ Thủ Tướng Cà Ri, ai còn lạ gì. Cứ việc xúi các thanh niên yêu nước yêu non đi xé cờ và đập tiệm Mũi Lõ là xong tuốt.

BỐN CỎ : Không sao. Mình chỉ cần gọi ông Đại sứ Đền Rừng về nước là họ cũng đủ là cá mè rồi. Cần gì phải hung hăng ?

THÔNG CÁO : Đáng vậy đấy. Ta chỉ cần ra một thông cáo phản đối là Chính phủ Mũi Lõ "rết" ngay chứ gì !

BAN GIÁM KHẢO : Toán Vọng Ngoại không ngờ lại biết nhìn xa trông rộng : 5 điểm !

THÔNG CÁO ANTIÊN !

HỎI : Được đờ Dzua trao quyền diệt Hạm, cụ Phó gãi háng bên ra thông cáo kêu gọi "quân công chó nộp tiền mả lợ". Chớ Hạm kêu đó liệc có ăn tiền chớ ?

VONG NGOẠI : Ăn tiền hay không thì cũng phải làm như vậy cho anh Hai Chi vui lòng bỏ thêm xin ra. Chứ xin của anh cứ chui mãi vào túi áo khế của Hạm lớn Hạm nhỏ, ảnh nóng ruột chết !

CHƠI TRÒ MẤT NƯỚC : Cần gì phải ra thông cáo cho tốn giấy. Cứ việc lôi đầu một vài anh Hạm tép riu ra làm vật tế thần để mà mất thiên hạ là được rồi.

BỐN CỎ : Ăn tiền hay không đâu có thành vấn đề. Điều quan trọng là từ nay đờng có ai trách Đức Dzua nuôi Hạm tay áo nữa, có trách có chề thì cứ túm lấy cụ Phó Gãi háng đó!

THÔNG CÁO : Nhất định là phải ăn tiền chứ Ra thông cáo rồi đọc đi đọc lại trên Đại Ti Vi, phát thanh, ai cũng phải nghe, tự nhiên không ai nộp tiền mả lợ nữa là Hạm chết đói. Chứ đi bắt Hạm thì biết bắt ai bi giờ, bắt đến kiếp nào mới hết!

BAN GIÁM KHẢO : Có lý lắm, toán Thông Cáo biết cách diệt Hạm tới nơi tới chốn lắm : 5 điểm !

ĐI NGẠI MÓN

GÓP Ý KIẾN VỚI PHÓ VƯƠNG VỀ SỰ MẠNG DIỆT THAM NHƯNG

Cả nước đang bồi hồi run rẩy, vì mãi theo rồi các chương lược mở đầu của Phó vương phóng ra : quả trình diễn tiến phong, để đánh vào thành trì tham nhũng.

Và, cả nước vụt thờ dài, khi thấy mấy thông tư lòng thông, con cò, con kê, con dê, con ngỗng mà Phó vương đã xuất chiêu— người ta lo ngại bảo nhau : Rồi, cũng đến huê cả làng !

Ở đây, chúng tôi chưa vội bàn tới vụ phục hồi truyền thống học đường, mà Đức Vua đã ủy thác cho Phó vương, song song với sự mạng diệt Hạm, mà chỉ xin có đôi lời về vụ diệt tham nhũng. Đôi lời dưới đây tuy thô thiển, nhưng được hình thành bởi nhiều ý kiến của những vị lão thành, hằng băn khoăn tới tiền đồ của dân tộc khôn khổ này.

Trước hết là dựa theo nội dung, của lời văn ủy quyền cho Phó Vương có ghi rằng : " Phó tổng thống có toàn quyền ra lệnh cho cơ quan các cấp thuộc Hành pháp mở cuộc điều tra viên chức phạm lỗi, cũng cho áp dụng sự chế tài thích nghi, theo qui chế và thủ tục hiện hành "

Ngoài ra, bản văn còn ghi tiếp : " Nếu gặp vụ nào phức tạp, hay có tầm quan trọng đặc biệt, thì Phó tổng thống có toàn quyền chỉ định giới chức các cấp thuộc hành pháp, đứng ra thực hiện

cuộc điều tra liên bộ cần thiết, theo mục tiêu và thời gian ấn định bởi phó T.T "

Đọc qua nội dung vừa nêu trên, người ta giật mình thắc mắc, vì khi phát giác 1 giới chức phạm lỗi, Phó vương sẽ trao viên chức bị cáo đó, về cho đơn vị của đương sự điều tra.

Điều tra kiểu này thì khác nào cho ma cò xử gái điếm.

Nói tóm lại, không rõ vì vô tình hay hữu ý, trong lời văn ủy quyền, có nhiều đoạn tối mù, và người ta cảm thấy, quyết định của Chánh Vương ủy thác cho Phó vương lo diệt Hạm, dường như có nặng phần trình diễn, hơn là toan tính ăn thua đủ, với tập đoàn tham nhũng, đang hoành hành như quỷ sứ ba đầu, sáu tay vậy.

Nói loanh quanh, thêm mất thì giờ, chúng tôi tự thấy có bốn phạm phải mới thẳng với Phó vương — nếu như cụ cảm thấy con đường trước mắt sẽ kẹt tùm lùm, thì cụ từ chối phát, đừng nhận tiến hành — Còn nếu như cụ quyết tâm làm cho ra trò, để gọi là phục hồi tiết tháo, đã có phần nào sút mẻ, thì xin cụ hãy lắng nghe thẳng dân đen.

Bằng cách, thành lập ngay 1 tổ chức gồm toàn là các nhân vật mới tinh, không có 1 vết nhơ về đời sống riêng tư. Khởi cần là đốc phủ, hay cấp bộ gì hết trơn. Miễn sao, khi công bố tên tuổi của thành phần thuộc bộ tham mưu đầu não, bên cạnh Phó vương, là tức khắc toàn dân đồng ý, không một ai xì xào hoài nghi từ cách của những người vì yêu nước, nhận lời mời của Phó T.T.

Rồi, xin Phó tổng thống hãy— mở 1 văn phòng, không phải là ở trong dinh độc lập mà cũng tới kỳ có lính canh bằng súng, giầy kềm gai chẳng chịt. Bởi chính trụ sở đó là nơi sẽ tiếp nhận toàn thể những ai muốn vạch mặt tham nhũng. Họ sẽ đến gặp các nhân vật do chính Phó vương tuyển chọn và ủy thác — mà gặp trong đơn giản cởi mở.

Vì, có thiếu gì nạn nhân oan ức, muốn cung cấp tài liệu để tố cáo bọn Hạm, nhưng thử hỏi cái xứ sở này bây giờ, muốn thổ lộ nỗi niềm thì đi tìm gặp ai, để kêu ca... Vào dinh Độc lập, liệu có

vô nôi không ?

Nào là thủ tục tiếp kiến, nào là cảnh sát, an ninh, lính gác súng ống đến tận rặng, khi vừa bém mông tới, bị lính quát hỏi : Gặp ai ?

— Dạ thưa, tui gặp Phó Tổng thống ?

— Anh là cái thứ gì, mà đòi gặp Phó Tổng thống ?

— A, a... thưa xếp, em đi nộp tài liệu tham nhũng đây ạ !

Liệu quý vị có hình dung và tưởng tượng được sự khó khăn của thẳng dân, khi muốn tới gần quý vị. Thật là khó quá lắm. Chờ được mậ, thì má đã xung !

Vậy đó, nay nếu bác Hương thành tâm quyết tâm làm cho ra chuyện, thì bác hãy phác họa đường hoàng 1 chương trình, có thể kêu gọi báo chí góp sáng kiến.

Và điều tối quan trọng là cái thành phần nằm trong Ủy Ban diệt tham nhũng, phải là các nhân vật mới tinh, do chính Bác Hương tuyển chọn và mời họ giúp một tay, chứ không phải sự tiền cũ của thiên hạ.

Từ căn bản, là những người trực tiếp lãnh phần diệt Hạm có tin được không đã ? Hãy lo xong phần chính yếu ấy, rồi sẽ tính tới phần thực thi dự án diệt dần, diệt gọn, diệt từ ngọn, diệt tới gốc.

Khi đã tổ chức xong phần nhân lực. Hãy Cử Người Sạch Đã rồi, Phó vương sẽ lo đến vụ khích lệ dân đóng góp. Khi người dân tin cậy ở quý ông có sự mạng diệt Hạm đều quyết tâm đứng về phía đa số nhân dân, lúc đó, tha hồ mà có cả núi tài liệu.

Vì sao, những ngày qua thẳng dân thờ ơ, bởi họ thấy quan giám sát đi điều tra quan đầu tỉnh chẳng hạn thì, lại thấy kẻ có phạm sự điều tra thì thật với kẻ bị điều tra. Thẳng dân thấy quá rõ bộ mặt thật của Quý Quan hữu trách nên họ không đại gì thờ đầu vào để cho quý quan thất vọng. Nay, nếu Phó vương nhất định Vì Dân thì hãy quả cảm làm cho ra trò.

Dù có chết vì bị tham nhũng trả thù, cũng còn hơn là cứ trình diễn âm ở nay thông tư cất túi áo mai thông cáo dứt túi quần, rồi... thẳng dân cực hừng, bất hợp tác, là cuộc đời và uy tín bác Giáo, kể như hết thuốc chữa !

HOA-PHONG KỸ NGHỆ KIM KHÍ TRÁNG MEN

VĂN PHÒNG : Đ.T. 38.105
54 - CHIÊU ANH CÁC - CHOLÓN
CƠ XƯƠNG : CHỢ LỚN
167^B NGUYEN-DUY - BÌNH-ĐÔNG

Chuyên Sản Xuất Các Loại Sản Phẩm ĐẶC BIỆT

• THAU - THỒ - CHÉN
• ĐĨA - CAMEN v.v...

Dụng cụ Y Khoa BẰNG

KIM KHÍ TRÁNG MEN

• TỐT
• BỀN
• RẺ
• SANG

(Nhân hiệu câu chúng)

Quý Khách
Chiêu Cờ
VÔ CÙNG HOAN NGHÊNH

CỰU PHÓ RÂU KẼM TUYẾT TÍCH GIANG HỒ?

ĐI ĐỌC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

1001 CÁCH LỪNG GẠT

● Col chừng hàng giả và nhiều trò bịp kỳ cục.

SÈ GHÈNH.— Hằng năm cứ đến dịp sắp Tết, là tụi ba chú họ Lưu gốc Chợ Lớn, lại tung ra khắp thủ đô, đủ loại hàng giả, mà dân ta vẫn cứ bị mắc lừa dài dài.

Trong số hàng giả, đang xuất hiện tràn ngập hệ phố quanh khu vực chợ Bến Thành có món rượu Mác ten giả — người mua dễ bị hố sũng.

Ngoài ra, bọn ba tầu còn làm trăm thứ giả khác nữa, từ nước hoa giả, dầu giả, kiếng rayban giả, móng-ta-gu giả — thời thì thập cẩm giả — ai mua lầm, cứ việc tha hồ mà si và chữ bới, vì vô phải đồ giả.

Mặt khác, năm nay, có lẽ nhờ nhà nước đề ra cách mạng mùa thu, nên bọn bịp, cũng phát sanh ra lăm sáng kiến, chạy đua với nhà nước, làm khổ dân lành. Vì đồng tiền khó kiếm, nên thấy gì có lợi là thăng dân tới mắt lại, nhào vô, cứ tưởng bớ (!)

Lợi dụng tâm lý của đa số là có máu tham nên có 1 bọn lưu manh, thường hay trà trộn ngồi tại các quán nước. Bọn chúng thường đi bộ đôi. Chúng dòm theo mặt, và khi đã chiếu cố mục tiêu nào đó rồi... thì, 1 trong 2 tên bịp, giả vô lật đặt gọi bởi tính tiền, và vội vã ra đi, như là sợ nhớ ra chuyện gì quan trọng lắm.

Khi tên nọ bỏ đi hấp tấp như vậy, thì tên thứ 2 đóng kịch xà tới chỗ ngồi của tên thứ 1. Rồi, tên này mở to mắt, la khê, như vừa phát giác ra 1 vụ gì đó rất bí mật (?) Tên bịp cố làm như vô ý, nhưng lại cố để cho mục tiêu ngồi gần nhất, thoáng bắt gặp cái cứ chỉ của tên này, như vừa bắt được 1 món hàng do tên thứ nhất vì quá vội nên đã bỏ quên.

Tâm lý tò mò, người kể cận sẽ đề ý theo rồi, nhưng, tên bịp thì làm như ta đây thật thà chất phác. Hắn ghé tai nói nhỏ với người ngồi gần nhất,

đại khái là: «của ai bỏ quên, ấy là điem hên, nay bạn đã thấy, chúng mình chia đôi»

Nhưng, biết là bên trông có cái đêch gì mà tính chia đôi? Tên bịp mở ra thì... thấy 1 gói cao với 1 cặp nhưng, lại có kèm theo 1 lá thơ viết ngược ngược, đại ý: «Nhờ trung úy X chuyển về biểu bà đại tá Z cặp nhưng quý ở Ban Mê thuật và mớ cao hồ cốt».

Thế là, ai mà không tin cho được. Thơ viết rành rành. Lại là quà biểu quan năm chứ đâu phải trò đùa. Nhưng tên bịp nọ, lại giả vờ nói nhanh, rằng:

«Nhà bác, thì cần tầm bô, chứ tụi em quê mùa, chạy xe lam tới ngày thôi thì... cặp nhưng này ở thị trường bán bán bao nhiêu và mớ cao nữa em xin biểu bác, và xin bác cho em xin ba ngàn. Dù đắt rẻ, cặp nhưng quý bây giờ cả vạn bạc...» Phần lớn các nạn nhân đều bị mất của trong trường hợp này. Cổ nhiên, khi về nhà hí hửng khoe với vợ con, mới ngã ngửa ra là đồ giả.

Còn trường hợp hiện đang được thịnh hành rất kỹ ở thủ đô. Là, trên một chuyến xe ta xi, khi khách vừa lên, thì... khách phát giác ra một bọc gì đó! Bác tài cố ý để khách cùng với bác tài, cả hai đều trông thấy. Rồi, bác tài nói bằng giọng, rằng: «Có hai thằng Mỹ mới xuống xe, có lẽ, là của 2 cha đó?»

Khi mở ra, khách và bác tài thấy 3 chai Mác ten rõ ràng có dán nhãn hiệu mới tinh. Bây giờ tính sao đây? Xe nổ máy chạy. Trên đường bác tài tán tỉnh rằng: «Chạy xe nghèo lắm, cả ngày được hơn ngàn bạc. Đâu có dám uống Mác Ten. Thời thì khách là tay chơi, hẳn biết giá mỗi chai bao nhiêu, chứ bác tài thì là không hề rõ giá trị của rượu như thế nào?» Thế là đôi bên đồng ý, khách «hy sinh» chỉ cho bác tài 3.000đ

khách lấy cả 3 chai. Lòng dạ khách mừng vui vì nhầm tính giá Mác ten, 3.500 đồng một chai. Còn lợi chán. Ai ngờ khi mở ra thì... chỉ là đồ giả. Biết đòi ai bây giờ đây. Đồng bào hãy coi chừng mấy trò kẻ trên.

Các tay tổ đang có mặt tại Saigon?

SÈ GHÈNH.— Liên tiếp trong tuần qua, dân bất phợ Ca-Ti-Na đã đồn đại om xòm về sự hiện diện đầy vẻ bí mật của trung tá Conci, từng cha Mèo, từng nhẩy đi xuống chiến khu Đờ Lưong, Bắc Sơn, giúp du kích của Võ nguyên Giáp thời 44-45. Và, cũng chính Hân đã chạy tới, chạy lui bên cạnh tướng Trần văn Đôn, trong ngày 1-11-63. Đồng thời theo tài liệu vừa được công bố trên mặt báo, thì cũng chính me sừ Mèo này, là tổ sư trong hàng ngũ SJA, đã chỉ ra hai chục triệu, để gọi là trường thường quân sĩ ăn mừng chiến thắng «khai tử Diệm Nhu».

Bây giờ, sau 1 thời gian dài biến mất, nay hẳn lại thỉnh linh lảng vảng trên đường Catinat, đi phớt phơ lơ liễu buông màng, tới nay thì ngồi nhậu vắn vương với chính khách đón gió. Tới mai, lại thấy ngất ngưỡng trong chầu nọ, và thì thào gì đó, với nhà sư khoái súng ống, hơn là khoái tưng kinh gõ mõ...

Điều đáng lưu ý, khiến giới mau miệng ở Sài ghềnh thắc mắc, là vì hòa nhịp với sự xuất hiện bất thần vừa bí ẩn vừa mập mờ của chuyên viên đảo chính, thuộc binh chủng mũ xanh, mà gốc SJA lại còn có cả Ông Tướng Laslande, 1 tướng Huê Kỳ gốc Tây, cũng được liệt kê vào hàng cao thủ vô lâm trong làng SJA

● Hay chuẩn bị chạy đua đường trường.

Đây là nói về sự tích một tay đua rơ đá một thời nổi danh với biệt hiệu Râu Kẽm.

Vào quãng cuối năm 1971 vừa qua, ông của rơ Râu Kẽm đã tính dự một cuộc đua nước rút vô Phú Đầu Rồng, quyết giựt chiếc áo vàng của nhà vô địch Đầu Bạc.

Nhưng vào giờ chót, thấy cuộc đua gai góc khó nuốt, nhà của rơ Râu Kẽm bèn bỏ cuộc, để cho cặp «Đầu bạc — Già Gân» được thông thả đèo nhau từ mức khởi hành tới mức đến, thẳng về vang một cuộc đua không địch thủ.

Từ đó, tay đua «Râu Kẽm» hầu như tuyệt tích giang hồ ai cũng nghĩ là ông đang bận đóng tuồng Trương Vô Kỵ kẻ lờng mây cho Triệu Minh Công Chúa.

Mãi đến gần đây, chợt có tin ông Cựu phó Râu Kẽm tiểu ngạo giang hồ ra vùng biển Nha Trang, có lẽ là để tìm sự thư thái tâm hồn, xa lánh cảnh bon chen giữa cái Thủ Đô đầy rẫy âm mưu âm oán này. Rồi qua bữa sau, lại có tin ông Râu Kẽm đang chuẩn bị tái xuất giang hồ với đầy đủ xéc ti phi ca, giấy thông hành chiếu khán. Nghĩa là ông sẽ tiếp tục cuộc đua.

Cứ theo như kế hoạch này, thì từ nay đến năm 1973, ông sẽ đua chặng đầu từ trại Phú long ra chân Cầu Mống. Tại đây ông sẽ có hạ tay đua luật sư lão thành để chiếm chức vô địch địa phương Cầu Mống cái đã đề rồi qua năm 1975, sẽ dự tranh giải toàn quốc so gò so cẳng với đương kim vô địch Đầu Bạc.

Tin trên chưa biết đúng hay sai, nhưng nếu đúng thì của rơ Râu Kẽm đã tỏ ra già dặn tính toán hơn trong các cuộc đua trước đây.

Chỉ e đang đua nửa chừng tình hình biến chuyển bất ngờ thì thật là uống công tập dượt bấy lâu nay. Mà còn những gần bốn năm, thế nào lại chẳng có biến chuyển?...

Y. K. C. O.

DÂN MIỀN TÂY KÊU CỨU

Báo chí mới đây có loan tin, chỉ vì nhà nước bắt hết thanh niên trai tráng đi lính, vừa thóc Miền Tây hiện bị bỏ hoang, lúa chín rụng đầy đồng mà không có người gặt hái. Trong khi đó thì đồng bào cả nước đang thiếu gạo ăn, nhất là đồng bào các tỉnh Miền Trung lại càng sống dở chết dở vì gạo.

Theo bọn CO, chính quyền không nên để tình trạng trên tiếp diễn, không nên nghĩ rằng cứ bắt lính cho đông là có thể chiến thắng được CS. Thật ra, nếu đông lính mà chiến thắng được CS thì với trên 1 triệu quân hiện tại, chúng ta đã chiến thắng từ khuya rồi. Cho nên, lính không phải là yếu tố duy nhất để quyết định cuộc chiến này. Nói như vậy không có nghĩa là phủ nhận sự cần thiết và công lao của lính, nhất là sự hy sinh lớn lao mà lính đã và đang đóng góp cho quốc gia. Nhưng bên cạnh đó, cần phải có một hậu phương vững mạnh để có thể yểm trợ cho các chiến sĩ ở tiền tuyến. Bởi vì, trong cuộc chiến này, địch không phải chỉ có mặt ở tiền tuyến mà chúng còn ở cả hậu phương của chúng ta nữa. Một khi hậu phương không ổn định, dân chúng không ăn no và những bất công xã hội còn đầy rẫy thì những hy sinh những gian khổ của các chiến sĩ ở chiến trường cũng bằng vô ích.

Bởi thế, nhà nước, cần xét lại chính sách động viên hiện tại, cần sử dụng nhân lực cho hợp lý và hữu hiệu.

Trước đây, khi cho ra là cái gọi là cuộc «Cách mạng mùa thu», nhà nước đã chủ trương xây dựng một nền kinh tế vững mạnh, trong đó đặt nặng yếu tố sản xuất để xuất cảng. Nhưng Annamta có cái gì để xuất cảng nếu không phải là lúa gạo? Thế nhưng, muốn xuất cảng được lúa gạo thì phải có nhân lực để canh tác. Nay, bắt hết thanh niên đi lính thì lấy ai canh tác đây? Miền Tây vốn được coi là vựa lúa vô tận của cả nước nhưng giờ đây Miền Tây chỉ còn ông già, bà cả thì liệu rằng vựa lúa kia có còn được không?

Võ tồ Ong Xuân

Cả là CON ONG đều bị xuống ký, toét mắt vì GIAI PHẨM XUÂN CON ONG.

Đầu tháng 2-72 CON ONG XUÂN sẽ bay khắp bốn vùng chiến thuật. Bạn đọc tri kỷ hãy chuẩn bị 180 tỉ để vô bằng được CHÚ ONG XUÂN vừa đẹp vừa mập. Không vô được CON ONG XUÂN bạn sẽ hối hận cả năm Con Chuột.

NÓI LÃO MÀ CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Đàn đưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe mà kể mấy lời

VƯƠNG SĨ TRINH

KHI NGƯỜI VẤN MINH RA ĐÒN

Ngũ Giác Đài nhất định không chịu tiết lộ kết quả của vụ đem bom đi bỏ Bắc Việt trong tuần Giáng sinh và qua vì lý do rất đơn giản: không ảnh (photo aerien) không được thực hiện trong các phi vụ, thành thể kết quả khó xác định.

Riêng trong phần Tiềm Vọng Kính của số Newsweek mới đây cho biết các giới chức Ngũ Giác Đài đã thú nhận cuộc oanh tạc 5 ngày vào cuối tháng 12-1971 đã không nhằm vào những mục tiêu quân sự, mà chỉ là áp lực chính trị buộc Hà Nội phải đi đến một nền hòa bình qua mặc cả. Vấn đề theo lời những giới chức này thì phi công đã trút bom bừa bãi vào những "mục tiêu" mà họ không ghi nhận được, và rằng nếu thực sự Hoa Kỳ muốn triệt hạ những cơ sở đó thì ít ra cũng phải đợi thời tiết cho phép.

Qua lời của Bộ Quốc Phòng Mỹ chúng ta thấy tuyên bố của Nixon khi bình về những ngày tái oanh tạc Bắc Việt là "rất hữu hiệu" cần được xét lại.

Ngay sau khi kế hoạch không tập 5 ngày tại vùng trời Bắc Việt chấm dứt, nhóm Con Ong đã xin được phép miễn phê bình mà chỉ mong cho những trái bom mù nhân tính rơi trúng mục tiêu, chứ đừng như những mũi tên lửa mang nhãn Nga Sô, Trung Quốc do máy chủ du kích phóng bừa vào Sài Gòn như dạo nào. Nay bắt buộc phải lên tiếng vì chính cơ quan thẩm quyền nhất sau Tòa Nhà Trắng là Ngũ Giác Đài đã chấp nhận về tính cách chính xác của vụ tái oanh tạc đó sao?

Tuy thế, Con Ong chỉ phê phán thật ngắn, thật hà tiện để tránh mất lòng nhiều người:

— "Không còn gì ghê tởm hơn chiến tranh vì chính nó đã thui chột hết cả tinh cảm của con người, đã làm con người trở nên thù nghịch nhau và đã chụp xuống số phận con người tất cả tàn nhẫn và khủng khiếp. Trong chiến tranh tất cả không còn gì. Do đó, dù bên này hay bên kia chiến tuyến, con người với tâm sự muốn đời của mình là không thể thỏa thuận với tội ác của chiến tranh là hủy diệt con người và làm gãy vụn những bản tính thuần nhiên đôn hậu".

Nếu bảo vụ Ngũ Giác Đài không tuyên bố "đúng sách vở" của Hoàng Đế nước Mỹ là nhằm vào một âm mưu đen tối của cuộc vận động tiền bầu cử tại Mỹ khiến phiêu của Nixon bị suy giảm ít thành thì lại là chuyện khác. Máu xương của người Việt vô tội chắt chyu lại là một thứ dùng để vinh danh ngòi cứu ngũ của Vua nước Hoa Kỳ sao?

Thôi, cứ tạm cho Ngũ Giác Đài vừa ra độc chiêu nhằm vào Nixon cho tiện. Con người văn minh tiến bộ thường ra đôn huê dạng như thế mà.

BÌNH CỬ RƯỢU CŨ

Phó đại sứ Berger sẽ khấn gói quà mượp hồi hương sau những ngày tháng dài hét ra lửa mửa ra khói tại đây. Ông ta được nhìn qua lăng kính như một nhà ngoại giao thiếu khôn khéo, có lối ăn nói thô lỗ, cục mịch, ăn lấy chắc mặc lấy bền, bất cần kẻ đối thoại. Nghĩa là Berger rất có khuynh hướng "Người cày có ruộng" vậy.

Thay Berger ở ngôi vị số 2 nơi Tòa Nhà Trắng đại lộ Thống Nhất là ông Charles Whitehouse (một cái tên tiền định?) Việt Nam không phải là nơi xa lạ với Whitehouse vì ông đã từng phục vụ tại đây vụ với tư cách Phụ Tá Tư Lệnh Lực Lượng 2 Đã Chiến đặc trách những vấn đề dân sự và binh định phát triển tại Quận Khu 3.

Rời Việt Nam về Mỹ ông làm việc tại Bộ Ngoại Giao ít lâu tại văn phòng đặc trách về Việt Nam (Viet-Nam Desk). Sau đó nghe tin ông qua Ba Lê tăng cường cho phái đoàn hòa đàm của Hoa Kỳ cùng với tướng Fred Weyand. Tướng Weyand hiện đang đảm trách cơ quan Cords tại VN thay thế đại sứ Colby.

Ông Whitehouse phục vụ Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ trên 40 năm. Được mô tả là một nhà ngoại giao trầm tĩnh khéo léo, tế nhị. Hoàn toàn trái với người tiền nhiệm Berger. Trao trọng trách Phó Đại Sứ cho

Whitehouse bên cạnh ông Già Tú Lạnh, phải chăng trong tương lai, đường lối ngoại giao của Hoa Kỳ với Việt Nam thiên về mềm mỏng? Cái đó còn tùy! Vấn đề theo nguồn tin bên cạnh Tòa Nhà Trắng đại lộ Thống Nhất thì tướng Weyand có thể sẽ không đảm trách cơ quan CORDS và chức vụ này sẽ trao cho đại sứ Richard Funkhouser, đương kim phụ Tá Tư Lệnh TRAC đặc trách các vấn đề dân sự tại Quận Khu 3. Ông Funkhouser nguyên là đại sứ tại Gabon, qua Việt Nam khoảng đầu năm 1970 thay Whitehouse.

Duy vụ ông Già Tú Lạnh thì trước ngày bầu cử 3-10 vừa qua có tin sẽ rời Việt Nam khi công thành, danh tại. Người được chỉ định thay thế Bunker là chúa trùm mật vụ chuyên chơi trò đảo chính: Sullivan. Nhưng mới đây, người ta được biết chính sách ngoại giao của Hoa Kỳ tại Đông Nam Á sẽ không thay đổi. Do đó, các đại sứ tại đây giữ nguyên tình trạng. Như thế, ông Già Tú Lạnh vẫn tiếp tục giữ vai trò ướp lạnh các chính sách của Hoa Thịnh Đốn tại miền nhiệt đới này để khỏi bị hư thối. Tiếc thật!

Quanh đi quanh lại, việc thay đổi nhân sự của người đồng minh số 1 cũng chả có gì lạ. Vấn đề bộ mặt quen thuộc và vẫn những trò quay quắt cũ rích. Buồn!

VƯƠNG SƠN THÔNG, SUTOR NE SUPRA CREPIDAM!

Theo đồng nghiệp Thần Phong mới đây thì trong lúc Hạ Viện bàn thảo quan thuế biểu đánh vào các thứ hàng, trong số có giấy in báo, dân biểu Vương Sơn Thông thuộc đơn vị Quảng Đức đã lên xích động đồng viện tăng giá giấy lên 200 phần trăm thay vì đợt tăng 125 phần trăm chưa đủ.

Chết chửa, sao dân biểu Thông lại đại đột đến nỗi đi bàn tới việc có tính cách tri thức thế? Báo chí thuộc phạm vi những người đồng chữ, ph nhiều học thức không phải bạ ai, cỡ Vương Sơn Thông, cũng lạm bàn được.

Những việc cỡ Thông và đồng bọn nên thảo luận là làm sao để dân biểu tự tăng lương mà không cần đến liêm sĩ. Làm sao bắt cứ chuyên xuất ngoại du hí dưới hình thức công du để được đãi đò la, được buôn lậu cũng có tên. Làm sao để khi biểu quyết nưng hành pháp cũng gắt, cũng ủng hộ mà không biết thẹn với lương tâm văn văn...

Đồng bào cử tri Quảng Đức nghe đầu sau khi đọc tin trên báo đã có người tự tát vào mặt mình vì chột đại bỏ nhằm chọn Vương Sơn Thông làm dân biểu.

Vương Sơn Thông! Sutor ne supra crepidam! chỉ của anh thợ giày không bao giờ vượt qua chiếc đế! Hãy nhớ kỹ bài dạy này để tự hậu đừng nên xen vào chuyện của "người" kẻ nỡm lảm.

Nhóm CO vì thường hại kẻ ngu xuẩn cỡ Vương Sơn Thông nên nhân y nên xúc miêng bằng LISTICA trước khi lập ngôn hầu giữ vệ sinh chung cho Hạ Viện. Muốn biết LISTICA chuyên chữa bệnh gì? Thì cứ chịu khó đọc trong báo, nơi mục quảng cáo thuốc Tây tất rõ.

A mà này, cũng đừng quên đọc Tòa Án Lương Tâm tuần này nhé. Vui đáo đề.

TRƯƠNG VÔ PHÚC: DÂN BIỂU CÔN ĐỒ

Con Ong vừa làm một chuyến vi hành tiêu vương quốc Bình Dương đã ghi nhận được nhiều tưởng tích chung quanh ông dân biểu Trương vô Phúc, tức cái ông vừa lên tiếng tố vùng vát chính quyền địa phương tại đây nhiều chuyện chẳng ra cái gì sót cả. Đặc biệt là tổ quan đầu Quận Châu Thành tên Đình hay Chùa gì đó đã có những mờ ám quanh vụ lính ma, đánh bạc....

Hỏi thật kỹ, Con Ong đang biết giữa Trương vô Phúc và quan đầu quận Châu Thành Bình Dương vốn là bạn nối khố. Hai nhà ở đầu mặt với nhau, đầu hôm sớm mai, ai có miếng ngon vật lạ thầy thầy đều cho nhau ăn.

Ấy thế mà dùng một cái, khi Trương vô Phúc thành dân biểu, đã quay ra cắn bạn đầu điếng. Nghe đầu, quan đầu quận Đình cũng chả hay hơn gì, chỉ riêng cái vụ làm ngơ trước đồng hồ sơ lính ma do Trương vô Phúc (cựu quận trưởng) bàn giao lại cũng đủ lợi ng. p. mắt với Giám Sát Viên.

nhớ
lông
báo

TIẾNG KÊU CỨU THẮT THANH CẦN LƯU Ý!

Con Ong mới được tiếp xúc với nhiều Việt Kiều vừa từ Battambang thoát về nước và đã kêu gọi báo chí là làng dùm cho hàng vạn Việt Kiều đang bị nhà nước Khơ Me cộng hòa làm khổ để rất dã man tàn bạo. Cùng với dịp này, nhà báo còn được Linh mục Trí, 1 nhà tu cai quản địa phận gần Nam Vang bổ túc thêm nhiều chi tiết, nghe qua phát rợn người.

Theo lời phát giác của các nhân chứng cho biết: chính quyền Khơ Me đã kiểm soát gắt gao Việt kiều sống quanh thủ đô Nam Vang. Họ chia người Việt thành 3 loại:

1) Với những ai có giấy kiểm nhận của tòa đại sứ ta, thì bị cấm triệt để, không được mần gì hết trơn.

2) Với Việt kiều, vẫn giữ quốc tịch VN mà không hề liên lạc với tòa đại sứ ta, thì cứ mỗi 15 ngày lại phải trình diện sở công an Khơ Me và mỗi bận đi trình, phải chi ra 100 tiền Mên.

3) Riêng với loại, vì kẹt có vợ Mên, hoặc đàn bà Việt lấy chồng Mên, nên đã nhập tịch làm dân Khơ Me, thì... lại bị nghi ngờ là thân cộng và tiếp tay với Khơ Me đó.

Thế nên, mỗi trận thua vĩ đại ra quân, là quân Khơ Me, lại tóm cổ thành phần thứ 3 vừa kể trên, để tra khảo đánh đập có khi thủ tiêu chết như ruồi.

Còn những Việt kiều chẳng may nằm trong vùng Khơ Me đó, thì họ luôn được bọn này, chiếu cố tận tình, bằng cách xua đồng bào ta đi tiên phong đỡ đạn cho bọn cộng sản BV và Mên đó. Tóm lại dân ta ở phần đất của phe cộng hòa cũng khổ nạn mà ở phần đất đó thì càng dễ đi đút hồn!

Cũng theo tin trên, ở Battambang hiện có lối 4000 Việt kiều bị giam lỏng, tại đây có 3 trại giam mà đồng bào ta phải sống chui rúc với chuột và bùn, muối.

Riêng ở thủ đô Nam Vang, có 1 số lính Saigon thường thích mua sắm đồ Trung Cộng, dù mặc thường phục, họ cũng không tránh khỏi bị cướp hành hung và lột hết đồ đạc cũng như tiền bạc. Nếu vì phần nộ, lính ta nổ súng, thì... lập tức, báo chí Khơ Me có sự hỗ trợ công khai của nhà nước sẽ làm om xòm, mở phong trào chống Việt Nam.

Trên thực tế, cả hoàn cầu này đều biết, nếu thiếu vắng bóng dáng quân lực anh dũng của VNCH, thì ngày nay Lôn Nôn đã có châu đi khai hội với rùn. Ấy thế mà nay họ đòi tống cổ quân ta về nước, mai họ giờ trò số lá ba que... mà căn cứ vào những lời vừa tiết lộ trên đây, chúng tôi vô cùng thắc mắc, không hiểu mấy nhà ngoại giao An Nam làm ăn ra sao ở bên đó? Mấy cha dù có kẹt, thì cũng phải mở cái mồm ra, mà can thiệp cho bao nạn nhân VN đang sống quần quai bị thảm như thế chứ!

Rất mong, dù chỉ là 1 bài báo ngắn ngủi, song quý vị tối cao xứ ta, hãy mau mau xét lại để tỏ thái độ nghiêm chỉnh, làm thế nào cho mấy tên cầm đầu Khơ me mở to đôi mắt ra mà ý thức được rằng "Việt Nam là ân nhân cứu cho cái đầu lâu hoa cái, của bọn đang nắm quyền thống trị Kampuchia. Không nhớ ơn thì đừng có vô ơn".

Coi chừng, chúng ông mà nổi dóa thì các coi thấy bà nội đó nghe!

Còn với mấy ông ở tòa đại sứ, nếu thấy bất lực thì xin cha nó cái giấy về nhà đổi nghề khác đi, đừng ngồi lì, dân chửi mạt mả.

HEPACHAUT

VIỆN BÀO-CHẾ: HADZER

Nước cốt lá ARTICHAUT

Nước cốt GAN BÒ TƯƠI

SINH-TỐ B12

SINH-TỐ B1

SINH-TỐ B2

SINH-TỐ B6

SINH-TỐ PP

SINH-TỐ D2

YẾU GAN, NÓNG GAN
GÂY ỒM, MẮT NGỦ
MỤN Ở MẶT
NGỪA MỀ ĐAY
THIỆU MÁU
LAO-LỰC, TÁO BÓN)
DUYỆNG THAI
MỠI MỆT

AN 00701 071/000N NGUY 0-0-007

Người và việc ...

● MỘC THẠCH

BÓNG TỐI CUỘC ĐỜI

Trên một vài tờ nhật báo trong tuần qua, người đọc đã đọc được hai cái tin nhỏ, tin thứ nhất tường thuật về một vụ án của tòa quân sự, tòa đã tha bổng một thiếu phụ vì cần tiền nuôi năm đứa con đã phải đi làm điếm rồi phải lấy chồng, trong lúc người chồng của thiếu phụ đi lính ngoài biên cương cả năm chưa thấy về và cũng chẳng gửi tiền về, tòa đã tha bổng thiếu phụ còn tha bổng luôn "người chồng sau" của thiếu phụ. Tin thứ hai là tường thuật lại lời của ông Nghị Sĩ Hoàng thế Phiệt, ông Nghị hộ Hoàng đã kể lại một câu chuyện của một em học sinh bị siu trên đường từ nhà tới trường học vì đói quá.

Cả hai cái tin trên đều chìm khuất trong một "rừng tin", xe cán chó, nhưng cũng có nhiều người đã xúc động khi đọc được hai cái tin đó. Người thiếu phụ có chồng mà phải đi làm điếm để nuôi 5 đứa con tên là Trần thị Khỏe, chồng là binh nhất Long, ông Long từ tháng 5-71 đã phải đi đi đóng ở một tiền đồn xa xôi, ông không có phương tiện gửi lương về cho vợ con chỉ dùng, và lại lương một bình nhất thì liệu nuôi chính bản thân mình đã đủ chưa mà tính nuôi ai? Một nách năm con, người thiếu phụ khổ đau kia biết làm gì để sống, nhìn con đói khóc hằng ngày, người mẹ nào mà có thể chịu nổi, nếu bà ta dù có phải đi ăn cướp, ăn cắp để có tiền nuôi con, bà ta cũng phải làm, nhưng bà chỉ đi làm điếm, đem cái "vốn" sẵn có của mình ra mà kiếm bạc một cách "dương thiện" chứ không chịu đi ăn trộm, ăn cắp, vì ăn trộm ăn cắp tức là làm hại cho kẻ khác, còn làm điếm không hại cho ai, tôi chỉ tự làm nhục thân tôi để có tiền nuôi các con tôi. Trong xã hội này, người ta dùng hai chữ "đồ điếm" để chửi kẻ nào mà người ta thù ghét, khinh bỉ, vậy nghề làm điếm là một nghề đáng khinh, và một con gái điếm và một người đàn bà mà trước mắt mọi người họ không còn 1 chút giá trị nào, nhưng trong trường hợp bà Khỏe, không có thể một ai khinh được bà hết, trái lại còn phải kính phục bà là người can đảm, hết lòng hy sinh vì con, cho con, và bà còn đáng kính hơn, là bà đã chịu lấy một người chồng thứ hai, để có thể chỉ làm điếm với một người, như vậy trong thâm tâm, bà Khỏe cũng đã cho rằng, cái nghề đem thân cho mọi thứ đàn ông dầy vô vẫn là một nghề nhục nhã. Người chồng thứ hai chỉ là một binh nhì, gặp bà Khỏe trong xóm chị em và cảm thương cảnh ngộ của người đàn bà đó mà lấy ông ta là một thứ "Tứ Hải" của Thúy Kiều.

Nhưng rồi một ngày, người chồng thứ nhất từ biên cương về, trên đường về với số tiền giành dụm ông ta hẳn tin rằng vợ con sẽ hết sức vui mừng khi gặp ông ta, và ông ta cũng rất sung sướng khi gặp mặt lại vợ con trong mấy ngày phép. Nhưng sự thực đã không như mong ước, mà sự thực còn xót xa cay đắng hơn, vợ ông đã "phân bội" ông để đi lấy kẻ khác, và ông đã tìm tới "tổ uyên ương". Hai người chồng của một thiếu phụ đã gặp nhau, và chuyện gì xảy ra đã xảy ra, lòng ghen của người đàn ông mạnh như thác lũ... Người thiếu phụ lúc

đó hẳn chỉ còn biết ôm mặt khóc trong lo sợ, cầu khẩn, và cơ quan an ninh đã tới can thiệp, rồi việc đưa ra trước cửa công.

Trước tòa, người thiếu phụ đã khóc trình bày hoàn cảnh của mình, và cũng trước tòa, người chồng sau của thiếu phụ đã thẳng thắn trình bày sự thực là ông ta cảm thương tình trạng của thiếu phụ lỡ lầm, nên cứu vớt chứ không phải giết vợ của người. Và tòa trước một vụ án bi thảm của một thời đại bi thảm, đã tha bổng cho cả hai người

Được tòa cho trắng án, nhưng chắc lòng cả ba người "nạn nhân thời đại" đã không bao giờ bình an, người chồng thứ nhất chắc đã phải trở lại đơn vị, vì ngày tòa xử ông ta không có mặt, nhưng trở về đơn vị mà lòng đau như cắt, vợ coi như chết rồi, chỉ còn 5 đứa con mà không biết gửi ai nuôi chúng, người chồng thứ hai ra khỏi cửa tòa cùng một lúc với thiếu phụ, chắc hẳn chẳng bao giờ còn tiếp tục sống chung được với thiếu phụ, dù ông ta có thương yêu thiếu phụ bao nhiêu đi nữa, còn nạn nhân chính của thời đại, bà Khỏe, bà ta sẽ sống những ngày còn lại ra sao, chắc chắn chẳng bao giờ người chồng thứ nhất chấp nhận cho bà ta trở lại sống chung, dù chỉ làm tôi mọi cho mấy đứa con, dù trong những ngày vừa qua, bà ta đã phải đi làm điếm để nuôi mấy đứa con cho chồng. Mất người chồng thứ nhất, mất người chồng thứ hai và cũng chưa chắc đã được chồng trước nuôi con, người thiếu phụ đã thành kẻ bơ vơ sống thường trực trong ray rức khổ đau, trong xót xa hơn tử. Sự hy sinh của bà cho mấy đứa con chỉ có mình bà biết lấy.

Bà Khỏe phải bán thân nuôi con, lỗi này ở ai, ở xã hội, ở nền kinh tế hiện tại hay ở...

Chuyện thứ hai tuy không xót xa bằng câu chuyện trên, nhưng nó cũng làm cho người ta mũi lòng, theo lời Nghị Sĩ Phiệt nói trước ủy ban Giao Thông Công Chánh Thượng Nghị Viện trước mặt một vài đại diện trung cấp Hành Pháp, thì một buổi sáng trên đường đi tới Thượng Viện, ông đã thấy một em học sinh tiểu học đi trước ông; bỗng em bé quay mòng mòng rồi té siu, người ta đưa em tới bệnh viện, và các bác sĩ cho hay em bé chẳng có bệnh gì cả, em chỉ bị đói quá. Người ta cho em uống sữa, ăn bánh mì em tỉnh lại và cho biết, trước đây mỗi ngày đi học, em được mẹ cho 5 đồng xôi, nhưng mấy ngày nay mẹ em đã không có tiền cho em nữa, bữa ăn chiều tối hôm trước cũng thiếu, nên em đói..

Ông Nghị sĩ Hoàng thế Phiệt đã cho đó là vì hậu quả của một chính sách kinh tế mới, kể ra ông Nghị sĩ nói có lý, khi người ta liên hệ chuyện này với chuyện ông Tổng Trưởng Kinh Tế nói trước một cuộc hội thảo về việc tăng giá hàng quân tiếp vụ trước cuộc Chiến Tranh Chính Trị, ông Tổng Trưởng Kinh Tế đã nói: "Tình trạng này thì một kẻ được ăn thì ba kẻ phải nhịn". Không biết những kẻ được ăn là ai, lớn quyền, cao chức tới mức nào, nhưng trong những

kẻ phải nhịn đã có em bé học sinh kia, mà em bé còn là tương lai của đất nước nữa đây. Có người đã chột thương xót cho em bé, nếu em may mắn, sinh trưởng trong một gia đình giàu có của các ông lớn bên Lập, Hành, Tư pháp hay con của các vị gian thương, em sẽ được sung sướng, mỗi bữa ăn sáng có đủ bánh mì hột gà chiên, jăm bông, xúc xích, ba tẻ, sữa tươi, em ăn tới thừa mứa rồi cho chó, sau đó có xe hơi tài xế lái tới trường học, nhưng buồn thay em đã được "sinh ra đời dưới một ngôi sao xấu" em làm con một gia đình thuộc thành phần hạ cấp trong xã hội, bố mẹ em chạy kiếm ăn vất vả mỗi ngày không dư nổi 5 đồng cho em ăn xôi mỗi sáng nên em mới phải nhịn đói tới té siu đi như thế.

Cuộc đời của em bé và cuộc đời của người thiếu phụ đáng thương trên là cuộc đời đầy bóng tối, cuộc đời của những kẻ sống trong bóng tối kinh hoàng của hiện tại và tương lai. Mà trong xã hội này, trong cuộc đời này không biết còn tới bao nhiêu người sống âm thầm trong bóng tối kinh hoàng như thế.

Đối chiếu cảnh đời trên với cảnh đời của những người sống quá sung sướng, những người đã từng đem tới các phòng trà ca nhạc, bỏ ra 1.300 đồng để uống một chai nước ngọt, bỏ ra 3.000 đồng để uống một ly rượu cham pa, hút thuốc thơm 20 đồng một điếu, ngồi ôm đàn nghe nhạc tâm tình hay những người đánh tứ sắc 20 đồng, 50 đồng, 100 đồng một lện, hay đánh phé đi nước đầu năm, ba ngàn đồng, ăn thua cả bạc triệu từng ngày, từng đêm người ta thấy sự bất công trong xã hội quá là cách nhau xa quá, và một khi còn những chuyện bất công như vậy, làm sao người ta có thể mong mỗi một sự ồn ồ xã hội mau chóng cho được.

LÀM ĐÚNG LUẬT

Theo tin các báo, thì trong buổi ra điều trần trước ủy ban Thông tin Thượng Nghị Viện ông Tổng Trưởng Bộ Thông Tin đã đem theo một số người trực thuộc dưới quyền hơi đông, mục đích để tiện bề giải đáp thắc mắc của những ông Nghị Sĩ, theo lời tường thuật, thì chưa có một phái đoàn Phủ, Bộ nào tới Thượng Viện lại đông như phái đoàn Thông Tin. Các ký giả nghị trường đã cho hay rằng, lần đầu tiên được chiêm ngưỡng dung nhan mùa hạ của ông Tổng Trưởng, họ thấy ông thật hiền khô, có vẻ ngoan ngoãn trí thức, vậy mà sao không hiểu ông lại xuống tay rất độc, tịch thu tới 15 tờ báo một ngày trước thời gian đọc cử, và sau thời gian đọc cử, trung bình mỗi ngày vài tờ có khi năm bảy tờ. Theo lời ông chủ tịch ủy ban Thông Tin Trần quang Thuận, hai tờ báo bị tịch thu trọn tháng 12-71 tức là ra số nào tịch thu số đó là hai tờ Điện Tín và Tin Sáng.

Trong lời giải thích về lý do tịch thu báo, ông Tổng Trưởng chỉ nói một cách thật vắn tắt, ngắn gọn: "Bộ Thông Tin chỉ làm đúng luật" và dường như ông có vẻ phàn nàn là khi tịch thu báo thì bài báo bị tịch thu còn mang đủ "thời gian tính" nhưng đến khi tòa đưa ra xử, thì cái thời gian tính đó đã mất rồi, vì thường hai ba tháng sau tòa mới xử, bởi vậy, trong 10 tờ báo bị đưa ra tòa, có tới 3 tờ được tha bổng. Làm đúng luật, vì luật là luật. Chế độ ta là dân chủ pháp trị; nên mọi việc làm sai đều phải trị theo luật pháp hết. Đa số các nhà báo ở đây vì dốt luật hay vì không thuộc luật nên báo mới bị tịch thu như vậy là đúng rồi còn gì. Nền tin đi, ông Thông tin không ghét bỏ, thù hận gì các nhà báo cả, ông dù có thương báo chí thì trước luật ông cũng đành "Thương mà trị" để ở trong lòng. Việc công tôi cứ phép công tôi làm. Một cơ quan chỉ công và tư như cơ quan thông tin đủ là m sáng giá cho nền dân chủ pháp trị ở đất nước này rồi.

CẢM CÚM — SỞ MŨI — NHỨC ĐẦU
— NHỨC RĂNG — ĐAU NHỨC
BẮP THỊT
HÃY UỐNG
RHUMEX
(Bán tại các nhà thuốc tây)

Nhãn Hiệu Con Voi

Có bán tại các nhà thuốc tây

Biếng ăn ! Mất ngủ!

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Béta)

— ĂN NGON — MAU ĐÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

(SgM BYT/QC/CP)

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gậy tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ gươm đầu chém ruồi,
VĂN-QUÂN hạ thủ

NHỮNG KẺ SỢ DƯ LUẬN

Trên một tờ báo mới đây, người Trần văn Kha đã viết một bài nhan đề: "Những kẻ sợ qui tiết kiệm Quân nhân", nội dung mạt sát những người đã chỉ trích qui này.

Trong bài trên, ông Kha đã tỏ ra là người am tường lịch sử nước Mễ, thích ví von, dẫn chứng bằng những chuyện bên Mễ. Sau khi cho biết "đã từ lâu tôi không viết bài đăng báo, để chú tâm vào một công việc khác có tính cách dài hạn hơn", người Trần văn Kha đã lôi cả lịch sử Hoa kỳ, cả đảo Alaska, cả cuộc đời và sự nghiệp của cố TT Washington ra để cốt biện minh cho thái độ "im lặng là vàng" của những nhân tài chủ trương qui tiết kiệm Quân nhân. Thì ra những nhân tài này cũng là những vĩ nhân như vị Tổng Thống Washington của Hoa kỳ vậy. Thế mà có kẻ lại dám chỉ trích qui tiết kiệm Quân nhân! Chỉ trích qui tiết kiệm tức là chỉ trích những vĩ nhân, tức là có tội với lịch sử, ông Trần văn Kha bảo thế. Ông còn bảo, những kẻ chỉ trích nói trên chính là "những kẻ sợ hãi qui tiết kiệm". Những kẻ đó chính là các ông Mễ và các ông vua lúa gạo, vua lái heo;

Theo vĩ nhân Trần văn Kha, Mễ nó sợ qui tiết kiệm của ta vì nó là một thứ "thực dân kinh tế" nó dùng chiêu bài "chống Cộng bảo vệ tự do" chứ chẳng có thực tâm bảo vệ con mẹ gì cả, nó đã ủng hộ bọn Tây Hồi trong việc tàn sát trên 1 triệu dân Đông Hồi và làm cho 10 triệu người khác phải di cư qua Ấn độ. Như vậy là Mễ đã vụ lợi, đã chơi xấu.

Có lẽ nhận thấy dẫn chứng chuyện Đông Hồi, Tây Hồi như trên chưa đủ chứng tỏ Mễ nó sợ qui tiết kiệm của ta, nhà vĩ nhân Trần văn Kha bèn lôi thêm đường lối chính trị mới của Mễ đối với Trung Cộng ra để làm bằng cớ nữa. Tuy nhiên cho tới đây, người đọc lại càng thấy rối mớ, không biết qua những thòai sự quốc tế như vậy, Mễ nó sợ cái qui tiết kiệm của ta ở cái chỗ nào? Nhưng may quá, ông Trần văn Kha đã trích ngay được một tài liệu trong tờ Bangkok Post để chứng minh hùng hồn rằng Mễ nó sợ ta. Tài liệu này cho biết: "Nhiều viên chức Hoa kỳ đề nghị một lập trường vững chắc chống lại việc này (qui tiết kiệm). Có nhiều mục mà ông Bunker và TT Thiệu phải thương lượng và chỉ vì vấn đề chưa được đặt lên hàng đầu danh sách mà thôi. Cơ quan Usaid tới nay đã từ chối tài trợ việc nhập cảng dụng cụ cho những công ty do quân đội hỗ trợ. Đây hiển nhiên là cuộc cạnh tranh không công bằng đối với ngành tư."

Đó là những lý do mà người Trần văn Kha đã cố tình cho rằng Mễ nó sợ qui tiết kiệm của ta. Bây giờ, tới các ông vua lúa gạo và vua lái heo. Theo ông Kha, những ông vua trên cũng sợ qui tiết kiệm vì "hiện nay thì không một công ty nào có thể cạnh tranh với các ông vua lúa gạo và vua

lái heo nhưng muốn được làm vua mãi mãi, thì phải biết nhìn xa, đề triệt hạ ngay từ lúc đầu, những công ty nào của người Việt xét ra có một tương lai có thể gây nguy hại cho ngai vàng của họ. Trong hiện tại chỉ có các xí nghiệp do qui tiết kiệm tài trợ mới có khả năng đó".

Dẫn chứng đủ mọi chuyện Đông Tây, kim cò mới tìm ra được hai thủ phạm "sợ qui tiết kiệm" nói trên. Bây giờ, người Trần văn Kha bèn chiếu cố tới bọn báo chí, tức là bọn cũng "sợ" qui tiết kiệm của các vĩ nhân như vậy, chắc hẳn báo chí, tức là bọn cũng "sợ" qui tiết kiệm! Người viết: "Qui tiết kiệm đang bị Hoa kỳ và gian thương, đánh được các báo chí VN và dân biểu xúm nhau đánh hội..."

Đau quá, báo chí và dân biểu VN đã xúm vào đánh hội qui tiết kiệm của các vĩ nhân! Như vậy, chắc hẳn báo chí và dân biểu đều là tay sai của những tên ngoại bang mà người Trần văn Kha đã nói đến? Nhưng tiếc là ông vĩ nhân lại chưa thêm lấy chuyện Đông Hồi, Tây Hồi, Trung Cộng, Ấn độ ra để chứng minh điều này, để chứng minh rằng báo chí và dân biểu VN là tay sai của bọn người "sợ qui tiết kiệm".

Kính thưa ông vĩ nhân, đã tự nhận là người viết báo, tại sao ông lại ăn nói hồ đồ như thế? Báo chí sợ đi đánh qui tiết kiệm của các ông không phải vì thằng Mễ hay thằng lái gạo; lái heo nào mà chính vì sự bê bối, lem nhem của các ông, vì những lời than phiền của lính. Ông không chịu giải thích về những chuyện ấy mà lại vòng vo tam quốc nói về "những kẻ sợ qui tiết kiệm". Giả dụ như có những kẻ đó thật đi nữa, các ông cũng cứ làm ăn lương thiện, đừng mập mờ đánh lộn con đen, đừng lợi dụng tiền bạc mồ hôi, xương máu của lính, thì sợ gì những thằng Mễ và những thằng lái gạo, lái heo kia. Đáng tiếc là các ông đã không có thái độ đường đường chính chính đó, các ông đã sợ hãi dư luận. Đã thế, ông Kha lại còn mạt sát báo chí, cho rằng báo chí VN và dân biểu đã xúm vào đánh hội qui tiết kiệm cao quý của các ông.

Ông Trần văn Kha ơi, từ nay, xin ông cứ "chú tâm vào công việc có tính cách dài hạn" như ông đã khoe, ông đừng nên viết lách làm cầm nữa. Bọn báo chí chúng em đã lấy làm "sợ" ông lắm rồi!

LẠI CÁC THẦY ẤN QUANG

Báo chí vừa loan tin, các thầy bên Ấn Quang mới ra chỉ thị cho các cán bộ xúm nhau lại học tập chủ trương hòa bình của giáo hội. Đọc tin này, mọi người có cảm tưởng là hòa bình đã thò thối hân hoan đến rồi, các thầy Ấn Quang đã tìm được nó rồi.

Nhưng than ôi, các thầy mới chỉ "học tập chủ trương hòa bình", dường như từ lâu nay, các thầy đã nhiều lần học tập chủ trương hòa bình, nhưng các thầy vẫn chưa thuộc bài. Bây giờ các thầy lại học nữa, Các thầy chủ trương cứ học tập hòa bình là tự nhiên hòa bình nó phải đến, chẳng cần tranh làm cái gì cho nó mệt ra. Gần đây, các thầy khôn lắm, tự đứng ra bao thầu hòa bình, nhưng các thầy cứ ngồi lì ở trong chùa, đón xem Mễ nó đã cho phép hòa bình chưa để mà nhào ra tuyên bố. Như vậy cho nó chắc ăn, khỏi phải bị đàn áp, khỏi phải gian khổ, khỏi phải mất lòng Mễ. Và khi mà hòa bình đến, kẻ nào mà dám phủ nhận công lao của các thầy!

Trước đây, các thầy từng hô hào chống độc diễn, một số sinh viên học sinh tưởng thật nghe theo, hùng hục đi chống, nhưng rồi họ bị "va chạm mạnh" bị vào ấp năm nghĩ ngơi, các thầy bèn bỏ rơi họ, coi như không biết họ là ai. Trong trường hợp này, nếu họ thành công, chắc chắn các thầy đã nhào ra nhận công rồi. Một số dân biểu, nghị sĩ cũng thế, các thầy xúi họ chống cái này, cái kia rồi khi thất bại, các thầy lập tức phủ nhận họ. Đau hơn cả là đoàn sinh viên Phật tử. Đây là những người đã từng đi tiên phong trong bất cứ cuộc tranh đấu nào của các thầy, đã từng vì các thầy mà gian khổ và đã từng tạo nên địa vị cho các thầy hiện tại. Thế nhưng, giờ đây, các thầy được cơm no, chùa đẹp rồi, các thầy bèn quên họ, các thầy giải tán họ không kèn không trống, các thầy còn kêu phủ lít tới bắt họ, chụp lên đầu họ những chiếc mũ Cộng sản to to mệ. Các thầy bắt được cá rồi liền vất cha những chiếc nơm đi, bần được chim rồi, liền vất những chiếc ná đi.

Tuy nhiên, những chiếc nơm, chiếc ná Sinh viên Phật tử đâu chịu để các thầy quăng đi dễ dàng như thế. Họ quyết vùng lên chống lại, họ dọa sẽ công bố những tài liệu lem nhem về các thầy, nhất là thầy Thiện Minh. Thế là các thầy bèn sợ. Các thầy tỏ ra bối rối trước nguồn tin của sinh viên Phật tử dọa tố cáo về những hành vi không được gọi là đẹp của các thầy. Thầy Thiện Hoa thì lấy làm "buồn nản" về hành động của đoàn SVPT và nói rằng: "Chúng tôi đang tìm cách êm đẹp".

Thôi thì các thầy cũng nên tìm cách "êm đẹp" để khỏi bị lộ chân tướng, để khỏi bị vạch áo cho người xem lưng. Thật ra, nếu các thầy biết giải quyết êm đẹp ngay từ đầu, các thầy đừng quên ơn những người đã góp công với mình, thì đâu đến nỗi. Bây giờ thì dù sao các thầy cũng khó lòng có thể hàn gắn được sự nứt rạn đang có sẵn, khó lòng có thể che dấu được những cái không đẹp của mình. Các thầy hết là thần tượng mất rồi, các thầy buồn nản là phải.

Trước đây, các thầy bên Quốc tự đã bê bối, mọi người cố gắng tin tưởng vào bên Ấn Quang nhưng cho tới nay thì các thầy nơi đây cũng chẳng hơn gì. Thật ra, các sư ông bên Quốc tự tuy có bê bối nhưng không nguy hiểm vì họ không làm chánh trị, không bao thầu hòa bình, bắt quá họ chỉ tranh giành nhau vài miếng đất, chửi bới nhau vì tiền bạc hoặc rút súng bắn nhau là cùng. Còn các sư ông Ấn Quang mà bê bối mới nguy hiểm, vì các ông sẽ làm hại nhiều người, các ông sẽ làm mất niềm tin của nhiều người.

Cứ cái đà này, có lẽ sẽ chẳng còn Phật tử nào tới chùa dâng cam tảo, tiền bạc cho các thầy nữa. Trong trường hợp này, bọn CO đề nghị, các thầy nên sang Mễ lập chùa mà tu và mời ông Berger tới nói chuyện cho vui.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HÀNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐÒ TỎ QUỐC
- QUÝ VỊ HÀNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HÀNG MONG MỜI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN:

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:

NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP

Số 7 kếp Bến Chương Dương, Sài Gòn
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

CÔNG LÝ LƯƠNG TÂM

Đây là Tòa An lạ lùng và đặc biệt nhất trong lịch sử tổ tụng nhân loại: Pháp đình lương tâm vì lời buộc tội, lời bào chữa đến lời khai của Bị Can đều phẳng phát lương tâm của mỗi con người trong chúng ta đúng với quan niệm «Jus vobiscum».

Tòa An Lương Tâm sẽ do Thiết Diện Phán Quan phụ trách trên tuần báo Con Ong mỗi tuần một phiên. Có thể trạng của Công tố viên, biện hộ của Trạng sư đến phán quyết của Tòa sẽ không duy lý nhưng chắc chắn sẽ không phi tình vì tất cả đều phát xuất từ Lương tâm.

Bây giờ, chúng ta hãy cùng bắt tay vào việc nâng bổng cái xã hội đang trên đường phát triển lương tâm và gạt bỏ cái nặng nề của bất công ngược ngạo

THIỆT DIỆN PHÁN QUAN

CÔNG XÚC TU SĨ

Tội «công xúc tu sĩ» nằm trong phạm vi những hành động xâm phạm thuần phong mỹ tục. Những hành động đó là: công xúc tu sĩ, xâm phạm tiết hạnh, hiếp dâm, làm tú bà, ma cạo. Luật còn kể thêm vào đó tội phạm gian và tội song hôn nữa.

Điều 330 Hình Luật Canh Cải phạt tội công xúc tu sĩ 3 tháng đến 2 năm tù và phạt vạ từ 64đ đến 800đ.

Tuần này, Thiết Diện Phán Quan xử vụ « công xúc tu sĩ » đặc biệt, không giống bất cứ vụ công xúc tu sĩ nào đã xảy ra từ trước đến nay.

CÁO TRẠNG

Vương Lý Thông, Tuổi Chó, Sinh quán tại xứ Cầu Trẹ, Trú quán tại doanh Phúc Đức Sáu Quảng Nghệ nghiệp Cái Bang Hạ Cấp, Con của Vương Lý Thông «Père» tự Bộ Hung. Tiền án 3 lần phạt tù vì trốn quân dịch.

Bị truy tố về tội chủ mưu « công xúc tu sĩ » bằng mồm.

Chiếu hồ sơ của Sở Kiểm Tục nạp tại Biện Lý Cuộc, sự việc xảy ra như sau:

Đầu năm Tây 1972, gã trọc phú Ngoại văn Viện, cháu 3 đời của tên Đồ văn La, với âm mưu quảng bá chính sách ngu dân, đã từ chối không chịu cấp cho tên Báo Văn Chí đang trong tình trạng hấp hối. Được liệu dành chữa chạy nạn nhân Báo Văn Chí theo thời giá đang từ 530 đồng một ram, nay vì ác tâm của tên Ngoại văn Viện, đã leo thang lên tới 1.200 đồng.

Triều đình chẳng khác mụ già nuôi bầy con mọn đông như kiến. Chẳng thể bỏ đứa này để thương đứa khác. Với chủ trương hy sinh đồng đều cho tiện, triều đình đành ứa nước mắt nhìn Báo Văn Chí ngất ngoài.

Đề tự mưu sinh, Báo Văn Chí đành tạm nghỉ dưỡng sức 3 ngày, sau đó tự tăng giá cầm sinh mạng mình cho nhà cầm đồ lên ít chục phần để cố cầm hơi thở đang đứt quãng.

Theo thống kê, kể từ ngày lên giá, mức tiêu thụ đội nhiên suy giảm từ 25 đến 40 phần trăm. Bàng vào y chứng của các thầy thuốc lừng danh nhất trong lịch sử chống đốt nạt, ngu tối, chậm tiến thì chưa bao giờ tính mạng của Báo Văn Chí lại như thế mãnh treo chuông thép bằng lúc này.

Gã trọc phú tàn bạo Ngoại văn Viện khi thấy độc chiêu của mình có hiệu lực đã tỏ chức đại yên lên tiếp trong nhiều ngày với thằng ông nội Đồ văn La để ăn mừng thành tích tốt. Đúng lúc đó Báo Văn Chí cứ hành tang lễ tập thể vội vã cho một số anh em ruột thịt vì lẽ sinh lực cùng kiệt. Ngoại trừ một số còn lại trong tình trạng ngất ngoài chưa rõ tương lai ra sao. Số khác nhờ phúc đức từ thân phụ mẫu, gửi mình ở cửa nhà kẻ cao sang quyền quý tự động đứng ngoài kiếp nạn khủng khiếp này, với những hoàng ân bằng lộc kếp xù.

Quan sứ đại phu Tư Mã Tiết Tháo, trong Chương nói về tai nạn máu tanh này của bộ Tân Sĩ Ký toàn thư, đã trích máu tay viết một đoạn nhỏ như sau:

«Nhờ ơn Ngoại văn Viện, chính sách ngu dân phi luân, phi nhân bản được quảng bá rộng rãi trong mọi giới. Triều đình với những kẻ hiền tài đã cố gắng hết sức mình nhưng không sao địch lại ảnh hưởng độc tôn của ông cháu tên Đồ văn La.»

Tai nạn đến với Báo Văn Chí còn nguyên vết hằn khủng khiếp nơi lương tâm của những con người còn nguyên tròn nhân phẩm thì tại Lê Xuân viện trước công trường Lam Sơn, đúng lúc nhóm Cái Bang bàn về thuế biểu dành cho được liệu của Báo Văn Chí thì y can tức Vương lý Thông, đã lên diễn đàn xách động đồng nghiệp hãy thẳng tay tăng giá thực phẩm của Báo Văn Chí lên 200 phần trăm thay vì tăng 125 phần trăm vừa qua. Nguyên văn lời xách động dưới hình thức «công xúc tu sĩ» bằng mồm của Vương Lý Thông được thu vào băng từ thanh như sau:

— «Lâu nay, tên Báo Văn Chí ngạo mạn đã ý mình là phường phi nhiều chữ nghĩa, lên mặt khinh mạn bọn đá cá lẩn đưa, hành khát, móc túi như ta. Nay được dịp sao chẳng hạ sát thủ cho có bằng luôn? Chúng chết, anh em ta lợi đủ mọi đường. Nào là tiếp tục khom lưng làm cầu thịt cho người quyền quý lót chân chẳng sợ bị vạch mặt chỉ trán. Chúng ta tiếp tục ăn cắp, hành khát, bán buôn phẩm giá và lương tâm để vinh thân phi gia không còn mắc cỡ. Các đồng nghiệp hãy nhất tề thỏa hiệp với tôi tăng giá thêm 75 phần trăm nữa, tức thị 200 phần trăm cho thằng Báo Văn Chí, đang khi cùng lực kiệt, được sớm về châu tiên tồ. Công khó ấy chắc chắn sẽ được ông nội Ngoại Văn Viện và cụ cố Đồ Văn La thưởng thường xứng đáng vì những vì nhân đương thời này cũng đã và đang là nạn nhân của tên Báo Văn Chí ngạo mạn».

Cái Bang thuộc Lê Xuân viện chẳng phải đều đồng phùng với Vương Lý Thông. Họ cương quyết chống đối ý muốn ngu xuẩn, dễ tiện, thô bỉ phân biệt nhằm bóp chết quyền thứ tư để quảng bá âm mưu ngu dân của Vương Lý Thông tự Bộ Hung «Fils».

Tương cũng cần nhắc lại, y can Vương Lý Thông là một trong số 81 tên ca kỹ của ca lâu Lê Xuân công trường Lam Sơn đã nhiệt liệt ủng hộ liên danh độc cử nắm quyền điều hành Viện Lầu Xanh này cách đây ít lâu.

Tại sở Kiểm Tục, khi được lục vấn, Vương Lý Thông tường hành vi «công xúc tu sĩ» bằng mồm của mình tại diễn đàn Lê Xuân viện, nhằm diệt Báo Văn Chí, là một thành tích tốt, nên y can đã vênh vào tự cho mình là kẻ có công được xếp ngang hàng với bọn ca kỹ đực lẩn cái cơ nhà chuyên nhập cảng xì lúp, xú cheng Diệp Á Hềnh, tên tu bip xút với Phạm Có Nhà, mụ đầm già trác nết Trần André, đại lý sâm Cao Ly Nguyên bừu Hiệp, giám đốc hãng sản xuất «lá đa quốc tế công cộng» Út Thị Lý, đại lý độc quyền hãng sản xuất nước mắt Touneh Ton, gã chuyên chứa thổ đồ hồ Trương vô Phúc... vân vân.

Nơn thể nữa, Vương lý Thông, trong khi cung, đã hồ hoán nhiều khẩu hiệu hoan nghinh chủ trương, chính sách ngu dân và bản cùng hóa trí thức dân đen.

Bởi vậy cho nên:

Trong thời gian tố quyền còn rành rành, Vương Lý Thông tự Bộ Hung «fils» đã can tội «công xúc tu sĩ» bằng mồm khiến người khác phải động lòng có ý định giao cấu. Tội trạng dư liệu và trừng phạt theo điều 330 Hình Luật Canh Cải.

Làm tại Viện Chương Lý ngày 24 tháng Giêng Tây năm 1972.

BIỆN HỘ CỦA LUẬT SƯ

Thưa ông Chánh Thâm,
Thưa Quý Tòa,

Tại, trạng sư Bộ Xít, được hân hạnh biện hộ cho thân chủ tôi là Vương Lý Thông tự Bộ Hung «fils» bị khép vào tội «công xúc tu sĩ» bằng mồm nhằm thúc đẩy kẻ khác có ý định giao cấu.

Điều tiền quyết, với tư cách luật sư bị cáo, chúng tôi xin nêu ra những điểm bất khả thụ lý để từ đó yêu cầu Quý Tòa chiếu điều 36 Hình Sự Tố Tụng tuyên bố vô thẩm quyền, nhiên hậu thân chủ tôi được trở về Lê Xuân viện tiếp tục công việc mà bấy lâu nay những người có ác ý, ác tâm gọi là «ăn hại đá nát».

1— Sự mơ hồ của tội danh «công xúc tu sĩ»,

Chỉ phạm tội công xúc tu sĩ khi kẻ nào có một cử chỉ, hành vi trái với thuần phong mỹ tục, một hành vi thể chất mà tiếng Pha Lăng Xa gọi là «Un Acte matériel contraire aux bonnes moeurs» giữa nơi công cộng. Hành vi hay cử chỉ đó có thể làm cho người trông thấy phải mắc cỡ. Từ đó, gồm có 3 yếu tố cấu thành tội danh:

a) Một hành vi vật thể trái với thuần phong mỹ tục. Thí dụ vén quần cho thấy chỗ kín, giao cấu phở phang, kê gian (tức làm trò tởm giữa hai người đàn ông với nhau). Dùng lời nói tục nơi công cộng hoặc văn phẩm dâm ô không thể khép vào tội danh công xúc tu sĩ mà là tội xâm phạm mỹ tục (chiếu điều 120 sắc lệnh ngày 29-7-1939).

b) Ở giữa nơi công cộng. Nghĩa là tội công xúc tu sĩ khiến ai trông thấy cũng phải mắc cỡ. Xin lưu ý quý Tòa chữ « công khai », ở đây bao hàm một ý nghĩa rộng rãi. Đáng này, thân chủ Vương lý Thông của chúng tôi không phở trương thân thể mà chỉ dùng lời nói thì chưa đủ khép vào tội làm mắc cỡ kẻ khác. Đề biện minh cho hành động ái quốc của thân chủ tôi đã bị ngộ nhận là công xúc tu sĩ, chúng tôi xin nêu ra khước biện căn cứ trên một số án lệ của các tòa phá án Pháp quốc liên quan tới tội danh công xúc tu sĩ. Tòa đã xử: sự việc xảy ra ngoài đường, cạnh đường xe chạy, ngoài vườn mà người qua lại có thể trông thấy (Cass. 5.2.1863, D, 64, 1.321). Trong một gian phòng mà công chúng có thể trông thấy (Cass. 207.1945, D46 S.omm.3). Nhưng nếu trong tư gia, thiếu điều kiện công khai thì lại không có tội, chỉ người ngoài nom thấy mới có tội, hoặc cửa quên không khóa để người ngoài trông thấy (Cass. 20.12.1935, Gaz. Pal 1936, 1.150). Hai chị em đang ngủ mà chui vào giường giao cấu với một người là phạm tội rõ ràng (Cass. 21.1.1944 R.D.P. 1944, 216). Nếu việc tởm phong bại tục diễn ra tại một nơi tư (thí dụ Lê Xuân viện ở công trường Lam Sơn chẳng hạn) trước mặt nhiều người chứng kiến thì không thành tội bởi lẽ tất cả người có mặt không ai còn biết thẹn là gì.

c) Yếu tố luân lý. Chẳng cần xét xem bị can có tình phạm pháp hay không miễn y làm việc tục tĩu mà để người khác thấy bằng cách lộ diện không đóng kín cửa hay kéo màn cũng đủ bị phạt.

2.— Xuyên qua những yếu tố nêu trên, chúng tôi đã nghiên cứu căn thân hồ sơ của Vương Lý Thông thấy thân chủ tôi không hề phạm vào một trong bất cứ một chi tiết nhỏ nhặt nào khiến có thể bị khép vào tội danh công xúc tu sĩ. Và lại, khi dùng lời nói tại Lê Xuân viện với các đồng nghiệp dù cho lời nói có thô tục đến đâu mà các đồng nghiệp cũng không còn biết e thẹn, mắc cỡ, ngượng ngập thì chưa đủ cấu thành tội trạng. Nếu bảo rằng một lời xách động của Vương lý Thông nhằm diệt Báo Văn Chí mà can tội công xúc tu sĩ thì thử hỏi từ trước đến nay, tại Lê Xuân viện đã xảy ra hàng hà xa số những chuyện gớm ghiếc, tởm tệt, thô bỉ, bần thiêu hơn sao chẳng bị đưa ra truy tố? Phải chăng, việc ghép tội cho thân chủ tôi là một âm mưu chính trị nào đó nhằm triệt hạ uy tín, vai vế, giá trị của Vương lý Thông tại viện ca kỹ Lê Xuân?

Bởi các lẽ nêu trên, chúng tôi yêu cầu ông Chánh Thâm và quý Tòa tha bổng cho thân chủ Vương lý Thông hầu chứng tỏ công lý nơi quý vị chưa đến nỗi bị lệ thuộc vào những quyền lực riêng tư khác.

Cảm ơn ông Chánh Thâm. Kính chào quý vị.

BẢN ÁN

1— Tha bổng Vương Lý Thông tội « công xúc tu sĩ » bằng mồm.

2— Truyền thân phụ Vương Lý Thông tức Bộ Hung phải nhắc nhở con em trước khi tới hành nghề tại Lê Xuân viện phải rửa miệng bằng Listica khử trùng và tẩy hết mùi hôi của bữa trước khi phát ngôn. Lệnh này của Tòa An nhằm tránh cho các đồng nghiệp của Vương Lý Thông bệnh phong đòn gánh khi y đương sự phát ngôn kiểu tăng giá quan thuế biểu được liệu dành cho Báo Văn Chí lên 200 phần trăm như mọi ngày.

THIỆT DIỆN PHÁN QUAN

Nhân dịp Dân biểu tung tin sắp có Hiến pháp mới

NHỮNG CƠ CHẾ NÀO SẼ BỊ DẠP BỎ?

● Bộ ba Thượng viện, Tối viện, và Sát viện sẽ đi doang ?

Cách đây vài tháng, do hậu quả vụ tham khảo ý kiến của Mỹ gia Victoria Schurck, dư luận đã ồn ào lên một đảo về vấn đề sửa đổi hiến pháp, nhất là phía đối lập, có vẻ khoái sửa hiến pháp lắm: Rồi dư luận chìm dần. Bây giờ, Dân biểu đối lập lại tung tin sắp có hiến pháp mới.

Ngày 23-1 dân biểu Lý trưởng Trần thuộc phía đối lập, đã cho biết: Hiến pháp 1-4 có thể sắp bị đưa ra trưng cầu dân ý. Ông Trần nói rằng có một nhóm chuyên viên trong đó có một thẩm phán tên tuổi và một người Mỹ hiện đang nghiên cứu để viết một bản Hiến Pháp mới. Hiến pháp này vẫn giữ điều 4, bỏ Thượng viện, và quy định chế độ Tổng Thống.

Căn cứ vào tiết lộ trên, người ta có thể thấy các việc sau:

Mặc dầu phía đối lập, nhất là khuynh hướng đối lập, thân Án Quang rất muốn sửa HP bỏ điều 4 để cho Cộng Sản hoạt động công khai như một chính đảng nhưng phía đối lập đã thất bại chỉ còn có phía hành pháp đang sức tiến việc sửa hiến pháp mà thôi. Hiến pháp được sửa đổi sẽ thể hiện ý muốn của TT Thiệu, và Mỹ. Bằng chứng là điều 4 vẫn được giữ lại theo đúng lời tuyên bố của TT Thiệu vẫn được

lập đi lập lại trên Đài phát Thanh.

Hiến pháp mới sẽ tăng quyền cho tổng thống, và do đó, sẽ dẹp bỏ một số cơ chế như Thượng viện, Giám sát viện. Tối Cao pháp viện sẽ biến thành Viện bảo Hiến tái lập tòa pháp án.

Thượng viện bị bãi bỏ, vì hay chọc giận Tổng Thống, và làm cho thủ tục lập pháp thêm rườm rà, chậm chạp, rút cục, quan điểm của Thượng viện rất ít khi được chấp nhận.

Giám sát viện bị bỏ vì quá khư cho thấy cơ quan này chẳng những bất lực với tham nhũng, mà còn bị mang tiếng là một đả tham nhũng!

Tối Cao Pháp Viện cũng bị dẹp, vì quyền quá lớn, và chính cái chỗ lớn quyền này đã gây ra nhiều tai tiếng.

Bằng chứng hiển nhiên là khi xin Quốc Hội phúc nghị về luật ngân sách 1972, T.T Thiệu đã hoàn toàn bỏ rơi TCPV, và GSV.

Bản Hiến pháp mới có thể được sửa đổi bất chấp thủ tục tu chính HP do HP 1-4-67 quy định, vì nếu bỏ Thượng Viện, thì thế nào cũng bị Thượng Viện chống đối trong khi phải có sự đồng ý của ít nhất 2 phần 3 dân biểu nghị sĩ, việc sửa đổi

HP mới được quyết định. Một khi muốn sửa đổi HP bằng trưng cầu dân ý như vậy, tất nhiên trước đó phải có một «biến cố» nho nhỏ, giống như bên Thái Lan, chánh phủ tuyên bố giải tán QH, thời áp dụng hiến pháp rồi trưng cầu dân ý để có một HP mới. Mà trưng cầu dân ý thì sẽ chắc ăn tới 94,36 0/0 là ft.

Nếu mọi chuyện xảy ra đúng như vậy, thì sẽ có một khoảng thời gian

«chuyển tiếp» từ khi ngưng áp dụng hiến pháp cũ đến khi có HP mới. Thời gian chuyển tiếp này có thể không có bằng cách cứ để yên HP cũ cho đến khi trưng cầu dân ý xong rồi HP mới thay ngay HP cũ, như vậy sẽ chỉ có TV bị dẹp, mà không phải bầu lại Quốc hội.

Có thể là HP mới sẽ có nhiều điểm giống với HP đệ nhất Cộng hòa. Lĩnh Mỹ sắp rút hết, chỉ còn lại ít cổ vấn như thời đệ nhất CH. Tình hình quân sự và an ninh cũng chẳng hơn gì thời đệ nhất CH. Chỉ có tham nhũng, có vẻ khờ hơn. Rút cục sau mấy mần thí nghiệm của Mỹ, mọi sự đầu lại vào đây. Thế thì cách mạng làm chớ gì?

● GÃI SÌ

Ngồi rờ gãi háng dài tần tần
(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

T.T. THIỆU, TRUNG LẬP

Đối với T.T. Thiệu, từ trước tới nay, Trung lập vốn là hai chữ Quốc cấm. Một trong «4 không» của Tổng Thống là không trung lập. Đưa nào nói đến trung lập là bỏ mẹ. Trương đình Dzu chỉ mới nói đến việc nên thảo luận với MTGPMN, chưa kịp nói đến trung lập đã phải nằm khám.

Ấy thế mà tuần rồi, nhân tiếp mấy trăm nghị viên tại dinh Độc Lập, T.T. Thiệu đã nói ông sẵn sàng chấp nhận trung lập, nếu là một nền trung lập có bảo đảm.

Qua lời tuyên bố trên, bảo rằng TT thay đổi lập trường thì không đúng, vì TT đã từng nói kẻ nào thay đổi lập trường là vô liêm sỉ. Mà bảo rằng TT không thay đổi lập trường, cũng không đúng.

Tốt nhất, độc giả hãy tìm đọc nguyên văn lời tuyên bố của Tổng Thống, rồi muốn hiểu sao thì hiểu.

GÃI THAM NHƯNG

Ngay sau khi được TT Thiệu ủy nhiệm cho mấy quyền diệt tham nhũng, khôi phục truyền thống học đường và ban huy chương, Cụ Phó Gãi háng đã ra tay. Nhưng mới chỉ ra tay bằng cách... ký văn thư.

Phát đầu tiên, cụ ký văn thư yêu cầu nhà nước nghiêm chỉnh áp dụng điều 35 quy chế báo chí, và yêu cầu báo chí ngưng đăng bài võ khiêu dâm.

Phát thứ nhì, cụ lại ra tay ký văn thư yêu cầu các cấp quan chánh đừng có hối lộ nữa, vì hối lộ... xấu lắm, có thể làm cho mất nước!

Cách đây mấy năm, ông Phó râu kềm hời còn làm Tề Tướng đã phải lập pháp trường cát, và lập Tòa án đặc biệt để diệt tham nhũng, thế mà vẫn chịu thua tham nhũng. Bây giờ cụ Phó gãi háng chỉ mới ký văn thư kêu gọi các cấp đừng tham nhũng nữa. Không hiểu sau màn ký văn thư, cụ Phó sẽ còn tung ra chương nào nữa?

Dầu sao, việc làm của Cụ Phó cũng cho biết được mấy điều hay hay.

Như tuần trước đã nói. Khi cụ Phó viết văn thư than phiền sách báo khiêu

dâm, tức là xác nhận Bộ Thông Tin bất lực. Khi cụ Phó lo lắng khôi phục truyền thống học đường, tức là Bộ Giáo Dục của Hoàng Thân họ Ngô bất lực. Bây giờ, cụ Phó lại xác nhận trò hối lộ và hối mại quyền thế còn đang tiếp diễn, tức là Viện Giám Sát bất lực.

Thế là cả nước... bất lực, chỉ riêng cụ Phó, nhờ gãi háng đều đều, nên vẫn... còn gán!

THĂNG TÂY

Sau khi mụ Bảy Chà Cà-Ry Gandhi chơi trò bỏ lè với Cộng sản Bắc Việt, kh... cả miền Nam phải nóng mặt, thăng Tây thực dân lại vừa mới bồi thêm một cú nữa, khiến cho các nhà ngoại giao tài ba của Việt Nam bị... ngắt ngư luôn!

Số là từ hơn 3 năm qua, có 1 cái hội nghị về Việt Nam ở bên Tây, mà dư luận vẫn quen gọi là «Hòa đàm Paris về VN». Theo truyền thống khi một Hội Nghị Quốc Tế, nhất là một hội nghị quan trọng giải quyết số phận của một nước diễn ra ở nước nào, thì chánh phủ nước đó phải giữ thái độ trung lập hoàn toàn vô tư giữa các phe tham dự Hội nghị. Nước Tây từ mấy năm qua vẫn cố gắng đóng vai trò đó; không nghiêng về phía Cộng Sản cũng không nghiêng về Mỹ hay VNCH.

Nhưng cũng như Ấn Độ vừa công khai nghiêng về Cộng sản mấy tháng Tây thực dân đang nổi giận cho phía Cộng sản «đâm sau lưng VNCH». Mặc dầu Hòa đàm Paris vẫn tiếp diễn, chánh phủ Tây Thực dân đã cho phép Cộng Sản mượn Điện Versailles để tổ chức một hội nghị Quốc Tế lớn chống Mỹ và VNCH, chống cuộc chiến tranh tự vệ chánh đáng ở Nam Việt Nam Điện Versailles là cung điện cũ của các ông Vua Tây, là một di tích lịch sử do Chánh Phủ Tây quản trị, thế mà lại cho phía Cộng Sản mượn để họp hội nghị chống một phía tham dự Hòa Đàm Paris, thì rõ ràng là Tây đã thiên vị.

Một nước chủ chứa Hội Đàm mà thiên vị một phía tham dự Hội Đàm. Điều này có nghĩa là VNCH đang tham dự Hòa Đàm tại lãnh thổ một nước đồng minh với kẻ địch. Vậy Hòa Đàm Paris còn có thể tiếp tục diễn ra ở bên Tây được nữa không?

LẠI CHUYỆN 4 TỈ BẠC RƠI VÃI

Một tháng trước đây C.O đã báo động về vụ 4 tỉ 400 triệu mà nhà nước đã cho anh em phe binh để làm nhà trên toàn quốc. Thế nhưng, số bạc ketch xù này đã bị rơi rớt vào tay bọn nhà thầu ma, chuyên chơi trò đầu heo nấu cháo.

Do đó, cho tới nay, nếu bạn có dịp đi các tỉnh, thì mìa mai thay, khu nhà làm cho phe binh vẫn còn nằm phơi mình thì gan với gió mưa. Ở Đà Lạt cũng vậy, anh em cóc chịu ở, vì thấy bạc tỉ của chính phủ cho anh em, bị tụi nhà thầu toa rập với quí quan hữu quyền ăn đầu, chặn đuôi, thành ra nhà cửa, chẳng hơn gì nhà hàng mã.

Cũng nên biết, trong số 4 tỉ rưỡi, có 2 tỉ tức hai trăm triệu bạc, dành riêng để xây cất Làng phé binh Thủ Đức tọa lạc tại xã Phước Long, gần xa lộ. Lẽ ra, nơi đây, phải hoàn tất cho xong 3000 căn nhà, để tổng tổng khánh thành đúng mùa độc cử. Nhưng, nhà thầu ma gặm nhấm 1 mớ, ông chính quyền đớp 1 mớ, thăng này ăn chặn

thăng kia ăn cắp — khiến cho công việc bị trì chậm. Mãi tới thứ bảy vừa rồi, 22-1-72, mới làm lễ cấp phát được vài trăm căn ở đại lộ 2.

Tụi Con Ong vì đã đi tiên phong trong việc phanh phui và báo động về tệ trạng của 1 nhóm nhà thầu lưu manh, cóc biết thần cái chó gi hết tron chỉ đi mò áp phe, vô cho được lô thầu, sau đấy, mới chuyên nhượng cho kẻ khác, đớp 1 mớ huê hồng. Vì tiền rơi vãi lu bù như thế, nên, tiêu chuẩn đã định khó thể được tôn trọng.

Mấy cha hữu quyền hãy xét lại lương tâm của mấy cha! Đớp thì đớp cho đẹp và đại khái thôi, đớp tham lam quá xá như vậy, liệu rồi chết có nhắm mắt nổi không?

Đây! đề tài để làm quà tất niên tặng Phó Vương. Muốn có việc làm, khỏi bị ngồi gãi háng hãy cho lên bàn mổ vụ 4 tỉ xây nhà phé binh mà điển hình là làng Phé binh Thủ Đức tha hồ mà tóm cổ bọn Hạm đủ loại còn chờ gì nữa bác giáo!?

3 - 2 - 1972

Số tới, CON ONG TẤT NIÊN 16 trang 3 màu phát hành vào ngày Thứ Năm 3-2-72.

Cả kê dê ngỗng

SÁCH BÁO KHIÊU DÂM

Cụ Phó xuất quân diệt khiêu dâm và tham những bằng văn thư...

Văn thư từ nơi cụ, đã được phổ biến ra khắp thiên hạ bằng truyền hình, truyền thanh, báo chí. Một bạn đồng nghiệp của tôi, cho rằng sự khiêu dâm và tham những bằng văn thư như thế, là một trò lừa bịp. Nếu chỉ nhờ mấy cái văn thư ấy, mà hết được tệ đoan xã hội, thì nước này đã khá từ lâu rồi.

Về báo chí, thì đã có qui chế báo chí. Điều 35 của qui chế báo chí, đã ấn định rõ rệt. Báo nào mà khiêu dâm thì được Nhà Nước hồi thăm tới ngay. Việc hết báo vì phạm điều 35 qui chế báo chí, vẫn thường xảy ra đều đều và bền bền. Vậy thì cái văn thư của cụ Phó, chẳng có ích lợi gì, chỉ gây nên một trò cười. Bạn đồng nghiệp của tôi, lấy một thí dụ rằng, một nhà tắm hơi, nhưng bên trong lại xảy ra những chuyện không phải thuần túy tắm hơi và đấm bóp, thì có nên ra một văn thư lưu ý chủ nhà tắm hơi nên khuyến cáo những nàng đấm bóp chỉ nên đấm bóp, đừng nên nắm lấy của quý của khách?... Ấy cái việc gửi văn thư tới Hội Đồng Báo Chí để nhờ khuyến cáo những tờ báo đăng chuyện khiêu dâm đại khái cũng làm cam như thế.

Nói đến khiêu dâm, tức là đã nói tới một vấn đề khá tế nhị. Biết làm thế nào để định nghĩa khiêu dâm?... Báo rằng khiêu dâm là khiêu gợi cái lòng muốn của người khác phái, thì rộng rãi và bao la quá.

Văn chương được gọi là khiêu dâm, đăng trên báo chí, có nhiều kẻ cho đó là nghệ thuật. Mà nghệ thuật thì không ra sự số sàng. Văn chương, khiêu dâm một cách trắng trợn, tự nó sẽ bị đào thải, không cần ai phải ngăn cấm. Nhưng rồi đây, người viết văn tả những nhíp tim đập mạnh trong lồng ngực, đôi mắt chớp mau hay lờn da nõn da gà trong những lần làm chuyện vợ chồng, thì có thể bị khép tội là khiêu dâm chăng?...

Cụ Phó gán còn nhờ đến sự tiếp tay của sở phối hợp nghệ thuật. Thật ra thì chính danh của sở này là sở Kiểm Duyệt. Nhưng kiểm duyệt những tác phẩm mệnh danh là khiêu dâm, nhiều khi lại có một phản ứng ngược. Nhờ ơn kiểm duyệt, nhiều khi một tác phẩm không lấy gì làm khiêu dâm, bỗng trở thành khiêu dâm kịch liệt. Một câu chuyện hài hước đã kể rằng, có một đĩa hát, trong một bài ca, có những câu sau đây:

Buổi sáng, anh hôn lên đôi má em...
Buổi trưa, anh hôn lên mắt em...
Buổi tối, anh hôn lên đôi môi em...
Nhưng nhà kiểm duyệt, rất khó tính, cho rằng hôn lên đôi môi em, nghe khiêu dâm quá, bèn đục ngay cái rãnh đó. Lúc nghe lại bài hát thì thấy như thế này:
«Buổi sáng, anh hôn lên đôi má em...
«Buổi trưa, anh hôn lên mắt em...
«Buổi tối, anh cảnh cách... cảnh cách...»

Về báo chí, sự đục bỏ cũng làm cho sự khiêu dâm leo thang thêm. Thí dụ như câu, «sau khi ăn ái, chàng hay có thói quen đặt tay lên lỗ rún của nàng», nhà kiểm duyệt nhiều khi thấy cái «lỗ rún» có vẻ khiêu dâm, nên đục bỏ. Kết quả sẽ thành «sau khi ăn ái, chàng có thói quen đặt tay lên... của nàng». Thứ so sánh những cái chưa kiểm duyệt và đã kiểm duyệt, những cái nào có tác dụng khiêu dâm nhiều hơn.

Những bài thơ của Hồ xuân Hương khiêu dâm một cách hùng hồn đến như thế, mà vẫn được dạy cho học trò. Vậy thì không thể nào cho rằng, vì sách báo khiêu dâm mà truyền thống học đường đã được mời đi chỗ khác chơi. Thiết tưởng rằng, phục hồi truyền thống học đường bằng phát xuất quân đánh vào báo chí khiêu dâm, là đã bỏ cái gốc, mà lo cho cái ngọn. Dù có chặt được cái ngọn thì cái gốc vẫn còn đó, chẳng mấy lúc lại mọc rậm rạp, xum xuê hoa lá cành.

Tôi cũng đồng ý là phải diệt trừ, những loại sách báo khiêu dâm một cách trắng trợn. Nhưng phải diệt bằng cách khác. Khi đã tạo được một xã hội trật tự, một lớp thanh niên mạnh khoẻ, hào hùng, thích sống ở ngoài trời hơn là ngồi trong phòng lạnh, thích hoạt động hơn là thụ động, tự nhiên sách báo khiêu dâm sẽ tự nó phải chết. Còn như chỉ có một sự cấm đoán bề ngoài, thì những tác phẩm đánh máy, chép tay, lại có cơ hội chuyển tay nhau đọc. Kết quả sẽ thảm hại hơn gấp ngàn lần.

Chỉ nhắm vào sách báo khiêu dâm, cũng là một sự bất công. Xã hội này đầy rẫy những cảnh, có thể làm cho các cụ già đã ăn khao thượng thọ bảy mươi, cũng phải nổi xuân tình. Chỉ cần đi dạo một vòng, trên những con đường chính của thành phố, cũng đủ no con mắt. Chiếc mini duýt, ngấn trên đầu gối, gió lộng thổi tung bay, đã phô diễn đủ đầy đầy một tòa sấn đúc. Những chiếc áo cổ rộng, trễ xuống dưới vai, mỗi lần có nàng cúi xuống để mua một vài ba món hàng, là đã phô ra cảnh núi non vĩ đại. Đây là còn chưa nói tới những cảnh khoe mông, khoe vú, khoe lá đa ở trước cửa những nơi rục rờ ánh đèn màu trên đường Tự Do hay đường Nguyễn văn Thoại. Sách báo khiêu dâm chẳng thấm vào đâu...

Sách, báo chỉ là những thứ giấy trắng, mực đen. Có thể lưu giữ lâu dài được cả chục năm, trăm năm. Ngăn cấm sự khiêu dâm của sách báo hôm nay, bây giờ, thì dễ thường những kẻ thích đọc sách dâm, không thể kiếm mà đọc những sách, báo đã xuất bản từ trước. Nếu lại tính đến sự hồi tố của cấm đoán, thì phải tiêu hủy cả những sách của Vũ Trọng Phụng, tiêu hủy cả những áng văn chương tuyệt tác như truyện Kiều, thơ Hồ xuân Hương, thơ Ba Giai, Tú Xuất, thơ Trạng Quỳnh hay là cả pho truyện Tiểu Lâm Giao Chỉ. Tiêu hủy như thế thì thật mang tội với tiền nhân, mang tội với lịch sử.

Các cụ ngày xưa, nghiêm túc đến như thế, mà cũng vẫn phải để cao cái dâm. «Ai bảo là chữ dâm là chữ bậy nếu không dâm đâu có này ra hiền?... Bà Thị Điềm, một nữ sĩ khuê các, mà cũng viết câu «chờ đại phu, giai do thứ đồ xuất». Cấm đoán việc khiêu dâm, cũng vô lý như cấm người ta làm chuyện vợ chồng. Làm sao có thể cấm được người ta nói chuyện dâm, trong những lúc tửu hứng, muốn chèo cho nhau một trận cười...

Loài hoa kia, dù phong kín nhụy, nhưng rồi cũng hở hang ra một chút, để dụ dỗ loài ong bướm. Loài vật kia, cũng còn biết làm chuyện ái ân. Lũ chó, tới mùa đông đực, cũng biết rít rít lên tìm bạn, hít đuôi nhau, cù cựa với nhau ngay trên hè phố. Loài người, hơn hết tất cả muốn loài. Hơn loài hoa vì không cần tới sự mời nhân của loài ong bướm. Hơn loài vật ở chỗ, ái ân không cần mùa. Lúc nào cũng có thể «làm ăn» được. Ban đêm, mặt trời dấu mặt cho thế gian làm chuyện vợ chồng. Nhưng bây giờ, dù cho ban ngày, mặt trời vẫn còn đó, người ta vẫn làm chuyện ái ân như thường. «Thanh bình gặp buổi hôm nay, thứ chơi một phát ban ngày xem sao». Cái dâm ấy, chẳng cần nhờ vả gì tới sách báo khiêu dâm.

Khi một vài người bạn cùng phái với nhau, họp nhau lại, không có câu chuyện gì hào hứng bằng nói đến chuyện vợ chồng. Nếu tổ chức hai cuộc diễn thuyết cùng một thời gian, một nói về đạo đức, về luân lý, một nói về chuyện vợ chồng, thì cuộc diễn thuyết về luân lý đạo đức kia, tất nhiên phải xảy ra một sự ế khách. Con người, cần có một lỗ thoát an toàn. Bị đè nén nhiều, sẽ có thể biến thành «dờ mi phu, dở mi tức». Nước Giao Chỉ, mới có được hai nhà thương là Biên Hòa và Chợ Quán. Sợ rằng đè nén, cấm đoán nhiều quá, hai nơi đó sẽ chật ních bệnh nhân.

Nhà thơ Huy Cận, trong bài tựa của thơ Lửa Thiêng, có viết một câu. «Đọc thơ hay, mệt lắm, nhưng làm một bài thơ hay lại mệt hơn, nhiều khi thấy mệt như vừa nằm với đàn bà». Tại sao lại vì sự «nằm với đàn bà» với sự làm thơ?... Chỉ vì, cả hai thứ đều là nghệ thuật. Những nhà văn, nhà báo hôm nay, đã chẳng vì sự viết văn, viết báo là việc «đi khách» đó hay sao?...

Cùng chị em với khiêu dâm, là mãi dâm, vì đều cùng một họ dâm. Thấy cụ Phó Gân bàn chuyện khiêu dâm, thì lũ theo đuôi cụ, cũng kéo nhau lên Truyền Hình, thảo luận vung vít với nhau về sự mãi dâm. Nhưng những người nói về mãi dâm lại là cụ chủ tịch hội Khổng học, các vị Đại Đức và Linh Mục... Có kẻ cho rằng, đó chỉ là một cuộc thảo luận «thầy bói sờ voi».

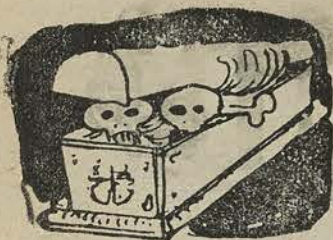
Các ngài có thể giỏi hơn thiên hạ nhiều thứ, nhưng nói về cái «dâm», thì dấy không phải là nghề của các ngài. Cụ Hội trưởng Hội Khổng Học, đã khuyến trai gái tới tuổi là phải dựng vợ, gả chồng... Cụ ngày thơ bỏ mẹ đi... Một thằng con trai của thời buổi này, kiếm được một công việc làm, dù cho ngày ba bữa cơm và một giấc ngủ, đã là một chuyện khó. Nay cụ bắt nó lấy vợ, thì làm sao mà nuôi nhau? Chẳng lẽ thực hành câu ca dao, «Ăn rồi lại ị vào niêu, lấy vung đập lại đến chiều lại ăn»?...

Cụ lại nói tới chú Ba Tàu Quán Trọng... Cụ chẳng nhớ cho rằng, thời của Quán Trọng, làm gì có kiếm ước, song hành cách mạng kinh tế mùa thu, hay là tuyên thệ vinh quang. Cụ vì thời nay với thời Xuân thu chiến quốc, thì thật nhầm quá.

Các vị đại đức, linh mục nói về mãi dâm mới thật đáng làm người ta phát nản. Ngài đại đức nói về môi nên mãi dâm hợp vệ sinh... Than ôi, cái thứ vệ sinh ấy, có bao giờ được báo trước. Chỉ cần một thằng đi trước mình vài ba phút, không hợp vệ sinh, là mình cũng có quyền lãnh đủ. Hợp vệ sinh, ba tiếng nào nùng ai oán ấy, nói về mãi dâm, thì thật ngấy thơ con cóc cộ. Vị linh mục và hai ngài đại diện tôn giáo kia, cũng chẳng khá gì hơn. Giá mà buổi thảo luận ấy, vị quan Năm Nhà Nước mùa miệng nhân nhụi kia, mời các đảng chí em ta, thì hậu hĩnh hơn là cái chắc...

Bà Nghị Trăng Sáng có ý định là mang môn giáo dục sinh lý vào học đường. Không hiểu bà chị nghĩ sao, khi mở màn cho sự phục hồi truyền thống học đường của cụ Phó gân, là nhắm ngay vào sách báo khiêu dâm... Bà chị mà soạn được bài vở về giáo dục sinh lý, không có tí chất dâm, thì xin chịu chị là bậc đại tài. Chỉ sợ rồi đây, mới dạy được vài ba bài, bà chị đã nhận ngay văn thư lưu ý của Phủ Phó thì buồn lắm. Nhưng cũng cầu trời phù hộ cho cụ Phó, có đủ gan cốt để diệt trừ nạn khiêu dâm. Ước mong cụ lại cho ra vài phát văn thư nữa, để vui về cả làng, và mấy đài phát thanh, phát hình lại có thứ đề mà bình luận. Nếu có thảo văn thư, xin cụ viết ngắn một chút vì kính thưa cụ, giấy đã tăng giá lên nhiều rồi đấy...

DÊ HỨC CÀN

Cóc Mà?

VỒ LUÔN CÁ ÔNG CÒ!

Sông bạc nhà bà Mỹ ở đường Phạm Đăng Hưng (Dakao) đã bị vồ hai lần trong một đêm. Nhà này không có unction sóc địa cũng cóc có chơi xi phé. Chỉ chơi tờ tôm hoặc xoa mà chược tức là một thứ giải trí rất thanh cao tao nhã của những người muốn được coi là trí thức.

Tối hôm đó, nhà bà có hai sông tờ tôm. Bị giờ người ta chơi kiêu mới: uỳnh tờ tôm cũng có nuôi heo cần thận, y như uỳnh chẵn vậy. Cứ mỗi ván nuôi heo hai bờ. Đưa nào ù bạch định, thập bồng, chỉ này hoặc kính cụ thì vồ heo. Dạ vài ba hội heo chưa bị vồ thì béo ghê lắm. Số tiền nuôi heo có thể lên tới năm bảy chục ngàn là sự thường.

Trong lúc cả hai sông, chường heo mập ư chưa có ai vồ thì quần hùng ập tới, rút chó lửa ra, «bồ lé manh» bắt mọi người phải ngồi im, đưa nào nhúc nhích thì bắn chết bỏ.

Các con bạc, nhất là phe liên bà phụ nữ con gái sợ thót cả cái mình lại. Trong số con bạc, có cả một ông Cò. Và ông Cò đã tự xưng là ông Cò để xin quần hùng buông tha cho. Nhưng quần hùng coi như diếc và vồ tuốt lượt.

Vết cả hai sông được có hai trăm ngàn, quần hùng bèn chề it mà r...

Hai bờ bị giờ mua bán cái đéch gì được. Dem chia chác ra mỗi người cũng chả được bao kim. Vậy thì mỗi sông phải góp vào đây 5 vé nữa cho nó đủ ba bờ. A lẽ mau lên.

Cực chẳng đã, khách chơi đành phải móc túi, moi ví đầm ruột trọng gom góp cho đủ 100.000 để cúng đường tam bảo.

Vớ vết xong, quần hùng cười khà khà: — Thôi, bị giờ lại tiếp tục uỳnh đi. Thu thuế

như thế là đủ rồi. Không có thu nữa đâu mà sợ. Và cũng chả cần bắt bớ ai hết.

Các con bạc yên chí lớn, ngỡ rằng thì là nộp thuế xong là an toàn ghê lắm, nên lại tiếp tục ngồi sát phạt nhau.

Nhưng không ngờ, chừng một tiếng đồng hồ sau lại có một nhóm khác tới hỏi thăm sức khỏe.

Lần này mới đích thị là người nhà nước. Và tất nhiên cả hai sông đều bị hốt về bót.

Sông to, sông nhỏ ở Saigon bấy lâu nay bị vồ lu bù kèn.

Duy có mấy sông bài cầu, ru lét ở Chợ Lớn là vườn bình chân như vại.

Ba Tàu tổ chức có khác. Bao giờ cũng hay hơn dân Mít.

Chơi cả mấy năm liền mà vườn êm ru bà rù, chả có đũa nào dám đụng vào.

VĂN CHUYỆN CHỦ QUYỀN.

Như CO đã tiên đoán trong số báo trước; phong trào chống cà ri cay đã có bùng lên, có hung hãn thật đấy, nhưng rồi cũng lại bị xẹp ngay, không kèn không trống. Và quả nhiên, cho tới nay thì phong trào đã xẹp. Chẳng còn thấy xé cờ xé quạt, chẳng còn thấy biểu tình đòi đuổi các anh Hynos về nước, cũng chẳng còn thấy mặt mũi cái ủy ban chống cà ri cay ở xá xinh nào. Các nạn nhân của các anh Bày vẫn lại phải è cổ tống tiền đất, tiền nhà, tiền xanh xít đít đui cho các anh ấy như thường lệ. Thành ra, đúng là các «lãnh tụ» đã chỉ đánh võ mồm, chỉ quảng cáo rùm beng cho tí tên tuổi vốn bị đời bỏ quên cho chó gặm mà thôi.

Hiện nay, cờ Ấn độ lại vẫn bay phất phới trên nền trời Anamta mặc dù bà già giết giặc Indira Gandhi chưa có một lời nào xin lỗi ông Ngoại Lâm về tội bỏ ông Ngoại để đi khách với thằng CSBV. Và cái ủy hội quốc tế ăn hại do các anh Bày Chà đa đen đứng đầu vẫn lại tiếp tục ăn hại như cũ. Nói tới cái ủy hội ăn hại này là thấy ngay một sự khiêu hời ghê gớm. Mang danh là Ủy hội Kiểm soát Địch chiến nhưng từ ngót hai chục năm nay chẳng thấy các bố trong ủy hội kiểm soát con mẹ gì cả. Trong khi đó thì chiến tranh càng ngày càng hung hãn, chiến tranh xảy ra ngay ở trước mắt

ủy hội và nó đéch sự cái sự kiểm soát của ủy hội một tí nào. Thế mà các bố Chà và, Ba lan, Gia nã đại trong ủy hội vẫn mặt trời trán bóng không chịu làm một phát giải tán, vẫn lì lợm ngồi chơi xơi nước, lâu lâu lại chia tay nhận một lá đơn tố cáo về cái sự đánh đấm của hai phe.

Chỉ có mỗi một cái việc nhận đơn như thế mà ủy hội đã ăn hại không biết bao nhiêu cơm gạo, tiền bạc của nhân dân ta. Các bố trong ủy hội đã chiếm cả một khu đất rộng mênh mông của ta để làm trụ sở ăn hại, đã bắt ta phải cung phụng xe cộ, nhân viên để đi du hí, để làm việc riêng.

Tiền cung phụng cho bọn này mỗi năm, nếu 100 triệu, có thể xây được mấy cái chung cư cho đám dân nghèo có nơi trú ngụ, hoặc cũng thừa đủ để trợ cấp cho các tương lai của Tô quốc có thể mua rế sách về học hỏi cho nên người. Các em hiện nay đang bị nhà nước thương yêu bằng cách tăng giá sách vở lên gấp đôi gấp ba giá cũ để các em khỏi phải đi học, khỏi phải mở mang trí tuệ. Tiền tăng như vậy có lẽ đã dùng để nuôi béo các ông trong ủy hội quốc tế ăn hại, nhất là các anh Bày Chà, để các anh ấy đứng mở đi bắt bớ với bọn Cộng Sản!

Từ xưa tới nay, nhiều người cũng đã bàn tới cái việc nên giải tán đám người ăn hại nói trên. Trong một nước chiến tranh hung hãn như thế này mà cứ duy trì cái bọn mệnh danh «kiểm soát địch chiến» thì quả thực không còn sự khôi hài, lỗ lịch nào bằng. Thế nhưng, ở Anamta những chuyện khôi hài, lỗ lịch như thế vẫn cứ xảy ra. Bởi vì chuyện đẹp cái ủy hội ăn hại kia hoặc phong trào chống bọn cà ri cay như mới đây còn phải tùy thuộc vào vấn đề chủ quyền nữa.

Thế cho nên, bọn CO chỉ còn biết lấy làm thân phục về tài diễn xuất của các nhân tài chủ xướng việc chống Ấn độ mới đây, đặc biệt là thân phục sát đất về chủ quyền của nhà nước ta.

QUẠT MỒ

NHẤT, ANAMTA

Cộng Huê Anamta, ngoài cây văn hiến cần cỏi 4 vạn niên, chúng ta dám hậu sinh hôm nay bắt kể già trẻ lớn bé đều phải trốn ngực để tự hào rằng: Xã hội của chúng ông có quá nhiều cái nhất, nghĩa là chiếm kỷ lục trên mọi phương diện so với thế giới.

Đại khái như nạn đi diêm, mặc dù bản Hiến Pháp 9 nút cứu sừng đệ II Cộng huê, đặt thành phần này ra ngoài luật pháp QG, không cho em ta được phép hành nghề công khai, nhưng các cơ sở bán thật sống vẫn phát triển ngày càng gia tăng một cách khủng khiếp. Vào đầu năm 72, người ta ước lượng kỹ nghệ «lá da» cho thuê đã có vào khoảng xấp xỉ một triệu phân

thuộc đủ các thành phần hăng say gia nhập đạo quân ở hợp này, có thể nội tụi Mèo lông lá càng rút khỏi VN. thì làng thợ chơi càng đông đặc, đó là chưa kể hàng ngàn em đã tách khỏi Giao chỉ ta theo bọn to con này về tập chủng quốc để trở thành dân mất gốc.

Còn nạn ăn cắp, cướp giật; hiếp dâm, bẽ hội đồng thì vẫn xảy ra đều đặn như cơm bữa, nhà nước có hàng trăm nhân viên Hồ Bôn mần ăn coi bộ cũng hăng say lắm, nhưng tình trạng người dân mỗi lần bước ra khỏi nhà vẫn hồi hộp lo sợ, không biết tụi chúng nó ra tay lúc nào, liệu có giữ nổi tí tiền cơm đi chợ hay không? nhất là sống giữa cái thời buổi kinh tế ngày thêm tối đen này.

Thế rồi, trên các đường phố Saigon hoa lệ, thì ôi thôi, nhiều cảnh thú vị lắm: Các loại xe xà bần từ Honda, Suzuki, Yamaha chơ đời chơ ba, xích lô máy, xích lô đạp, xe Lamb đến xe đạp cắt kit, xe ba bánh, xe thồ mộ chen lẫn xe hơi đủ màu đủ cỡ, bắt chấp đèn xanh, đèn đỏ, thì nhau phun khói mịt trời, nổ ầm ầm chạy bất kể sống chết, tình trạng kẹt xe tùm lum, cảnh nhỏ nước miếng, chửi thề đời khi dẫn

tới ầu đá kịch liệt vẫn nối tiếp dài dài trên công lộ mỗi ngày.

Chưa hết, những chiếc xe công kênh chơ hàn đầu giữa đường, giữa chợ hoặc bắt cứ ở đâu, miễn là đứng yên một chỗ, thì lập tức các bố xích lô ẽ khứa, các bọm nhậu từ bên trong các hàng quán bước tới 2 bên bánh xe, hiện ngang vạch quần đưa thẳng nhỏ ra biểu diễn ngay màn «mưa rơi tí tách».

Đây mới chỉ là phần ảnh sơ sơ cái bộ mặt xã hội nhân sinh quan chứ còn nói đến lãnh vực chính trị thì nản nữa. Cả một cái Quốc Hội to đùng, nơi chứa trên 100 mống đại diện dân mà có đến quá bán 2 phần 3 tổng số cúi đầu khom lưng làm thân trâu ngựa cho Hành pháp bằng tất cả những tiêu xio bì đi, bần tiện thói tha đéch chịu được. Bị giờ thành phần dân cử «gia nô» đã lấy đến Viện Cầu Mống.

Thành ra, chúng ta sống ở cái xã hội có nhiều cái nhất này, đôi khi mắt cườì đến chảy cả nước mắt, và dù muốn dù không, mọi người vẫn phải cúi đầu chấp nhận hết tất cả những trò hí nộ ái ố lạo để mà sống cho qua ngày đoàn tháng, chờ ngày mợ sơ mi gõ về âm phủ là yên phận.

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.449.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

HAZAMA-GUMI, LTD.

Civil Engineers, Architects, Contractors
HEAD OFFICE
1-1-1, Minami Aoyama, Minato-ku
Tokyo — Japan — Tél : (402) 8171

SAIGON OFFICE :
42, Thuận Kiều — Saigon
Tél : 37.626
P.O. BOX : 1060 Saigon

CÁO TRI

Hãng HAZAMA-GUMI phụ trách tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy, xin trân trọng loan báo :
Nhờ sự cộng tác của hai chính phủ Việt-Nhật nên đã có chương trình tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy. Bản hãng chân thành cảm tạ toàn thể Quý vị đã cộng tác với chúng tôi.
Công tác tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy này vì các lý do kỹ thuật xây cất nên Bản Hãng dự tính tự đảm nhiệm lấy nên không có vấn đề cho thầu lại, vậy để tránh các sự ngộ nhận có thể xảy ra Bản Hãng xin trân trọng loan báo cùng toàn thể Quý vị được rõ.

Hãng HAZAMA-GUMI, LTD.
Phụ trách tái thiết Bệnh viện Chợ Rẫy

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY 1972

QUI NHẬP TRĂNG

Hồi biển cổ Mậu Thân, nhà báo đã làm tin nhiều lần rằng: «18 tên đặc công Vi Si do Chín Thành chỉ huy, đi 1 xe traction, tấn công tòa đại sứ Mèo, tại Saigon, đã bị tiêu diệt gọn. Cả bọn chết sạch, chẳng còn 1 móng nào hết trơn, 18 tử thi V.C nằm chính lnh, quanh vườn hoa của tòa đại sứ».

5 năm trôi qua, ngày nay, lại thấy báo chí Saigon, loan tin qua sự tiết lộ của giới thẩm quyền rằng: «Toán đặc công cam tử, từng đánh vào tòa đại sứ Huế kỳ, hồi Mậu Thân, hiện đang có mặt tại thủ đô. Nguồn tin còn kể rõ cả tên tuổi lý lịch của bọn này, với bí số của đơn vị là F.100. Tin trên còn tô màu thêm là, trong số có hai nữ Vi Si, xử dụng K.54 rất tài tình, và có nhan sắc ưa nhìn, đồng thời, họ được đã thông kỹ, về khoa sinh lý, để khỏi bị ngỡ ngàng khi cần mê hoặc địch, bằng thủ đoạn Lá Đa».

Vì kẻ hèn này, đã làm cái tin toán đặc công đánh tòa đại sứ chết sạch, và cũng kẻ hèn này từng trông thấy tận mắt, ngay buổi sáng 2 Tết, 18 xác của Vi Si nằm rải rác trong sân tòa đại sứ Mỹ, nên đọc tin mới đây, nhà báo bèn giật mình.. toát mồ hôi lạnh vì, không chừng có qui nhập trăng trong hàng ngũ đặc công Vem đã đột nhập Saigon?

Đánh nhau với qui nhập trăng, thì.., rừng rợn mê ly kinh khủng — lại đâm đá với nữ qui nhập trăng, thì.. liệu rồi ai thua, ai thắng đây? Chẳng thấy bà!

CHÀ VÀ QUẠT CÀ RI CAY

Tuần qua, người dân Annam thấy tập đoàn Chà Và ở Sài ghềnh «quạt» chính phủ Cà Ri Cay vì bởi hoa lá. Cổ nhiên, mấy chú Chà Và vì rét run, rước phần ứng của người anh em Giao Chi đã dúi lửa đốt phá tùm lùm, sau ngày Mỵ Nê Ru giờ trở nắng bị Bắc Việt, nên ở bên ni, mấy chú nâng bị lại nhà nước xé ta, để gọi là có sự vui vẻ rằng: Tụi Em đã chửi cha nhà nước xứ em, xin các đàn anh bỏ qua đi cho, đừng giận cá chém thớt, rồi thì Xét Ty Chà Và đóng cửa, lấy ai ra cắt cổ tụi An Nam, đi vay lời thất vọng, lấy ai ra đi thu thuế đất, lấy ai ra lột tiền, lột bạc của dân Annam!

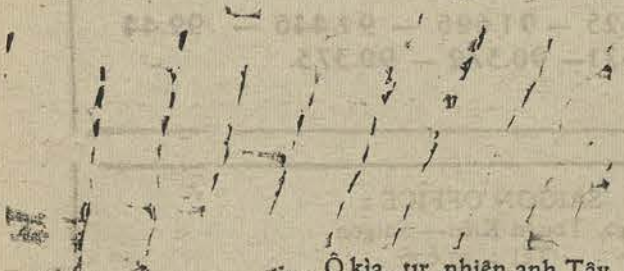
Thôi dấy nhé, trình diễn màn Chà Và chơi Ấn độ thể là tạm đủ, rồi đâu cũng hoàn đó đúng là 1 việc làm nước đổ là khoai, chơi hoài khó coi thấy mồ!

VÀ MÈO QUẠT HUÊ KỲ

Sau chuyện Chà Và chửi bà Nê Ru, đến vụ cậu út Ken Nơ Đy chơi số tông tông Huê Kỳ, bằng 1 quả tuyên bố rằng thì là: «vai trò của Mèo ở An Nam sẽ chấm dứt nội năm nay. Nếu không do ông Ni Xông, thì chắc chắn cũng do lá phiếu của thắng dân Mèo đã chán ngấy các trò chơi của đảng Cộng Huê, mà Ni Xông là đại diện».

Cậu út nói thế, ra cái điều là, Ni Xông sẽ đi đông 10000 trong mùa bầu cử tới. Quả là Chú Sam chơi bố chú Sam, qui hóa quá ta! Cứ tha hồ mà chửi lẫn nhau đi, cho thiên hạ năm châu dờm vào, rồi rủ nhau đồng ca bản nhạc «Chửi đoàn kết chửi tung bưng, chửi loạn xạ». Bởi lẽ, nếu làm 1 phát trưng cầu nhân dân khắp thế giới để hỏi xem, Mèo có đáng chửi không, thì... chềng dết ơi! kết quả ra sao, khỏi phải nói toàn dân ta và khắp hoàn cầu đã biết rõ rồi!

TÂY CHỬI MÈO

Ô kia, tự nhiên anh Tây lại bợ anh ta, nhào ra chửi anh Mỹ, thôi thì, cứ cho là Tây vẫn cay cú Mèo, vì Tây thua thấy ở Đông Dương, và tụi nhục còn mãi sau Điện Biên Phủ, nên bây giờ trả đũa Mèo cho hả dạ. Thế là, đủ bộ nhé, chỉ tội cho Mèo tổn công, tổn của khắp nơi, mà cứ bị các bạn đồng minh chửi hoài! Sao thế nhỉ?

LỊCH SỰ NHẤT

Tuần rồi, Hội Văn Bút Giao Chi mừng lễ kỷ niệm 15 năm thành lập Hội với sự tham dự đông đảo của các nhà thơ viết, thơ hát, thơ diễn kịch văn vần... gọi chung là văn nghệ sĩ vậy. Đề buổi lễ tăng phần long trọng một tí, ban tổ chức có sáng kiến rất hay là mời nhà văn hóa lão Mai đến ngồi ghế chủ tọa. Và một khi ngồi Chủ tọa 1 buổi lễ có tánh cách văn hóa như thế thì nhà Văn Hóa Lão Mai phải có sự đọc dứt của là lẽ đương nhiên.

Nhưng lần này ý hẳn muốn chơi trội, nên khi đứng trước mi cờ đỏ. Mai văn Hóa không thêm rút bản dứt của soạn sẵn ra đọc, mà lại ứng khẩu phát thanh tùm lùm. Chi thế! Càng chi hơn nữa là Mai văn hóa đã công khai chê ông cố đạo Thanh Lăng tức đương kim chủ tịch Hội bút Giao Chi vừa dốt vừa ăn nói không được thực thà như mình... qua lời tuyên bố: «đọc dứt của soạn sẵn là không giỏi và chỉ hơi hợt bề ngoài. Phải ứng khẩu như tui đây mới thành thực phát xuất từ củ tí âm ty» Chà là vì trước đó ông cố đạo Thanh Lăng đã chót chào mừng nhà Văn Hóa Lão Mai bằng 1 bản dứt của viết trước ra giấy.

Do đó, theo sự ghi nhận ngay tình của phái viên C.O thì toàn thể văn nghệ sĩ hiện diện trong buổi lễ ở trên đã đồng ý bầu ngòm cho Mai văn hóa là 1 nhân vật lịch sử «gên tơ lơ mèn» nhất Giao Chi suốt năm con heo này.

VĂN HÓA VÀ KHOA BẢNG

Trong bài dứt của ứng khẩu khoe tài miệng lưỡi với bọn văn nghệ sĩ tại Hội văn Bút vừa qua, nhà Văn hóa Lão Mai còn đề cập tới 1 vấn đề vô cùng quan trọng là từ nay cần phải đặt lại tiêu chuẩn thu nạp học viên vào trường cao đẳng Mỹ Thuật và trường Quốc Gia Âm Nhạc và Kịch Nghệ. Vì theo Mai Văn Hóa, chỉ những người có cấp bằng tối thiểu «tú tài 2» thì mới đủ khả năng môn nghệ mỹ thuật cũng như nghề đờn xướng ca kịch mà thôi. Đứa nào không phải «tú đúp», trở lên mà cho vô học thì sẽ phí đi, giảm giá trị thấy mẹ.

Bọn CO hoàn toàn đồng ý với Mai văn Hóa về điểm này. Bởi vậy bọn CO định ninh cụ hẳn là 1 nhân vật khoa bảng để sợ lấm thì mới mãn nôi tới chức «văn hóa cao cấp» bây giờ. Quả nhiên sau khi dò hỏi thì sự định ninh đó đã trúng phóc không sai: Mai văn Hóa có tới cấp bằng «đít lõm tây» lận! Oai chưa!

ĐÁNG ĐỜI BỌN GIAN THƯƠNG

Theo tục lệ cổ xưa, hàng năm mỗi khi tết đến là một dịp để người ta «ơn trả nghĩa đền» bằng hình thức biếu xén quà cáp lẫn nhau: Trò biếu thầy, người dưới biếu cấp trên con cái biếu ông bà cha mẹ, vân vân.

Nhưng từ mấy năm nay, nhà nước Annamta có lẽ cảm thấy cái tục lệ biếu xén cổ hủ ấy không những đã lỗi thời mà còn biến thành một phong trào hối lộ và tham nhũng công khai; bèn quyết định cấm chỉ. Cấm chỉ triệt để. Mấy năm trước, cứ vào khoảng đầu tháng chạp âm lịch, là nhà nước vội phổ biến ngay một thông cáo đe răn thiên hạ không được chơi trò biếu xén gì hết. Nhưng năm nay vì cụ Phó gán đang nắm trong tay quyền diệt tham nhũng vô cùng to bự, nên cái quyền đe răn kẻ trên dĩ nhiên phải thuộc về cụ. Và cụ Phó gán đã thực hiện cái quyền đó một cách nghiêm khắc đến nỗi. Qua bản thông cáo «số 1» của Phó Phó vừa phổ biến tuần rồi thật quả đã hàm chứa không biết bao nhiêu là ý nghĩa răn dạy đầy ắp hương đi lên. Ai cũng định ninh thế là Tết này bọn gian thương đầu cơ tích trữ nhất định bỏ mẹ, chúng sẽ lỗ vốn sạt nghiệp vì hàng họ xa xỉ ế vêu cóc ai thêm dờm ngó hết.

Quả nhiên hiện tượng vừa nói đang có mời trở thành sự thực đáng khích lệ. Theo sự dò hỏi của phái viên C.O, thì dường như vì ế âm quai nên tụi gian thương, đặc biệt là tụi gian thương Ba Tàu đang có khuynh hướng chuyển sạch tất cả mọi món hàng xa xỉ vào trong kho bí mật để cất dấu cho khỏi mắc cỡ. Và để vớt vát lại chút uy tín còn, mỗi khi có kẻ nào hỏi đến những món hàng ế đó, chúng phải giả vờ nói thách với giá thật cao.

Thật đúng cái trò cã cuông chết đến đít có cay là thế!

ĐA DANH cầm tròng

HOAN HỒ BỎ LẺ CẦM CẠC I ĐẢ ĐÀO «CHI NĂM. MAY TAY I

Trong trường trình Người Dân Muốn Chế tuần rồi, ông quan năm Về Tê Ich đã có sáng kiến rất hay là mời tình những bậc đức cao vọng trọng của xã hội An Nam bây giờ để bàn thảo về đề tài mai dâm. Chà là vì từ ngày binh lính nước bạn đồng minh, đặc biệt là đồng Minh Da Đỏ, kéo sang Giao Chi quốc chúng ta để tiếp tay uýnh giặc cộng phi, thì con số gái mai dâm cũng trở nên đông đảo thật dễ sợ. Dĩ nhiên mai dâm đây toàn là loại lậu thuế, danh từ chuyên môn kêu là bỏ lễ, bởi luật pháp Annam từ thời Ngô tông tông về nước đến giờ vẫn cương quyết không chịu công nhận cái thị trường bán thịt tươi này. Bây giờ Ngô tông tông đã tởi lâu rồi, thị trường bỏ lễ tuy vẫn bị luật pháp chối bỏ nhưng xem chừng không gắt cú kiểu như trước nữa nên trong buổi xuất hiện trên vô tuyến tăng hình, ngay các nhà đạo đức chân truyền như Sr ông Pháp Siêu, cụ Khổng học Nguyễn Duy Quyền, cụ cố đạo Bảo vệ luân lý Hoàng Yên v.v... cũng đều một lòng một dạ cổ súy cho vấn đề cấm hợp pháp hóa nghề nghiệp mai dâm, nghĩa là cho phép giới bỏ lễ đóng thuế cầm cạc hẳn hoi.

Đề trước là tiền bạc nhà nước được dồi dào thêm, mà sau là tránh cho các chứng giang mai lậu mù khôỉ lan tràn cũng khắp. Rất có hại!

Người cổ súy hăng say nhất trong vấn đề nên nhìn nhận nghề bỏ lễ này phải kể là Sr ông Pháp Siêu. Mồ Phật! Mặc dù từ tấm bé đến giờ Sr ông chỉ tu hành chay tịnh không, nhưng kinh nghiệm thì quả là có dư. Chính nhờ sự báo động của Sr ông Pháp Siêu, chúng sinh mới sực tỉnh ngộ ra là gái bỏ lễ mà không biết giữ vệ sinh công cộng không được đóc tờ cặp mỏ vịt khám soát hoài hoài, thì rất dơ dáy và có nhiều tai hại như sau này. Cũng như nếu cấm đoán mãi dâm triệt để chứ không phải giả vờ, thì lại càng hiểm nguy cho tiền đồ dân tộc hơn nữa. Vì lúc đó thanh niên mới lớn cũng như đàn ông chưa vợ sẽ phải may tay hết trội, nhờ và «chi năm» thường xuyên khiến cơ thể gây còm ốm yếu đi, tinh thần bạc nhược đi, làm sao còn đủ sức cầm súng ra trận được đây! Ôi, một nhà đạo đức tu hành như Sr ông Pháp Siêu một khi đã nói ra như thế tất nhiên là phải đúng. Hàng ngũ chị em ta cầu ghi nhớ công ơn này của Sr ông cho đến lúc mãn chiếu xế bóng vậy!

GUƠNG XẤU

Sau khi nguồn tin cụ Phó gán nước Giao chỉ được quan khách trao quyền tiền trạm hậu tẩu trong việc giặc tham nhũng lan tràn đi khắp năm châu bốn biển, thì lập tức người anh em bên Mèo quốc bên chơi cụ một quần đá giờ lái khá đau. Đó là tờ tuần báo Lijé vừa tiết lộ cho hay: Sau 5 năm làm xếp nước Da đỏ, đến khi về vườn chả hiểu sao trong kết riêng của ông Johnson bỗng dấy nhóc thêm được vài triệu đô la. Cũng như xếp Nich sông bây giờ, hồi trước nghèo thấy mẹ, đi vay có 200 xin cũng không trả nổi phải quit nợ. Nhưng từ năm 1969 trở đi thì ông Nich Sông không những đã hết túng quẫn mà xem chừng còn có tiền dư bạc để không kém ông Johnson.

Thứ thế!
Đi với tục lệ cường quốc Da Đỏ thì tin trên dĩ nhiên là một tin vui. Vì quan niệm sống của dân Da đỏ xưa nay vốn dĩ thực tế, bất cứ phương tiện làm giàu nào cũng đều rất nên khuyến khích cả. Chỉ riêng cụ Phó gán Giao Chi xem ra là có vẻ buồn. Buồn kịch liệt chứ chẳng phải sơ sơ vì cái tin chớ để vừa kẻ? Theo sự tiết lộ của giới thân cận phủ Phó với bọn C.O, thì cụ Phó gán đã thờ dài làm bầm than hoài 1 câu: «Guơng xấu quá! Guơng xấu quá!»

Quản lý: HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài gòn

Một số 25đ Một tháng 100đ. Một năm 1200 đồng.